

Debbie Bookchin: Η Υπόσχεση της Άμεσης Δημοκρατίας & το Παράδειγμα των Κούρδων (Βίντεο)

Η ομιλία της Debbie Bookchin στο B-Fest 7 στην εκδήλωση “Η Υπόσχεση της Άμεσης Δημοκρατίας & Το Παράδειγμα των Κούρδων” έλαβε χώρα στις 27 Μαΐου 2018. Στο πάνελ συμμετείχαν επίσης οι Sven Wegner (Διεθνιστικό Κέντρο Δρέσδης) και ο Yavor Tarinski (TRISE, περ. Βαβυλωνία).

(Μετάφραση: **Κώστας Σαββόπουλος**, Υποτιτλισμός: **Τάσος Αβούρης**)

[youtube id="AhNχυνcAD0w"]

Είναι μεγάλη μου χαρά και τιμή να είμαι εδώ μαζί σας έστω και απομακρυσμένα και λυπάμαι που δεν μπορώ να είμαι εκεί αυτοπροσώπως. Ενημερώθηκα ιδιαίτέρως ότι συγκεντρώνεστε στην Αθήνα την κοιτίδα της δημοκρατίας στη Δύση και κάνετε κάτι που η καπιταλιστική κοινωνία βρίσκει αυξανόμενα απειλητικό: να συναντιέστε πρόσωπο με πρόσωπο για να συζητήσετε, να διαφωνήσετε, να γιορτάσετε, να βιώσετε τη μουσική και τις τέχνες και να ανταλλάξετε ιδέες. Προεικονίζετε, για να χρησιμοποιήσω αυτή τη λέξη που γίνεται δημοφιλής τα τελευταία χρόνια, μια ελεύθερη, ανοιχτή και δημοκρατική κοινωνία και το γεγονός ότι αυτό συνιστά τέτοια απειλή λέει κάτι πολύ σημαντικό για την κατεύθυνση που θέλει να μας πάει ο καπιταλισμός.

Ο πατέρας μου, το ‘φόβητρο της κοινωνίας’, Murray Bookchin ήταν πολύ ανήσυχος με αυτό που έλεγε “μορφές ελευθερίας” – ο τρόπος με τον οποίο οι άνθρωποι μπορούν να προσδώσουν έκφραση στις μοναδικές πανανθρώπινες ικανότητές τους να είναι

δημιουργικοί και ηθικοί και ουσιαστικά τροφοδότες του φυσικού κόσμου. Πέρασε 60 χρόνια σκεπτόμενος για το πώς θα εξαλείψει την κυριαρχία και πως θα δημιουργήσουμε μια οικολογική και απελευθερωμένη κοινωνία.

Μια από τις κεντρικές ιδέες, που ήταν πρωτόπορος τον 20ο αιώνα, ήταν ότι η καταπίεση δεν περιορίζεται μόνο στην οικονομική εκμετάλλευση σημαντικό, όπως αυτό το ζήτημα συνεχίζει να είναι. Έδωσε έμφαση στο ότι μια πιο ριζική αλλαγή πρέπει να λάβει χώρα για να μπορέσουν οι άνθρωποι να εκφράσουν αληθινά την ελευθερία τους. Πρέπει να καταργήσουμε κάθε μορφή κυριαρχίας με βάση το φύλο, την εθνικότητα, την ηλικία και τον σεξουαλικό προσανατολισμό. Πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι ακόμα και η ιδέα της κυρίαρχης φύσης που μας έχει αφήσει μια κληρονομιά οικολογικής καταστροφής πηγάζει από την πραγματική κυριαρχία του ενός πάνω στον άλλο.

Άρα πρέπει να υπερβούμε τις προκλήσεις ενάντια στον καπιταλισμό. Πρέπει να προκαλέσουμε όλα τα είδη της κυριαρχίας και της ιεραρχίας καταρχάς για να εξαλείψουμε τη σκληρή στάση που έχουμε απέναντι στη φύση, αλλά επίσης γιατί μόνο με αυτόν τον τρόπο θα δημιουργήσουμε κοινωνίες που είναι πραγματικά δημοκρατικές και ελευθεριακές. Για να το κάνουμε αυτό πρέπει να αντιμετωπίσουμε την εξουσία του έθνους-κράτους, γιατί αυτά τα είδη καταπίεσης της ψυχοκοινωνικής εξουσίας βασισμένης στην κοινωνική θέση έχουν επιβληθεί από το κράτος.

Τα κράτη θεσμοθετούν τα συστήματα κυριαρχίας και επιβάλλουν καταναγκαστικά συστήματα διακυβέρνησης. Πώς θα αντιμετωπίσουμε την τεράστια δύναμη του έθνους-κράτους; Άνθρωποι σε όλη την υφήλιο απαντούν στην ερώτηση αυτή αποφασιστικά **με οριζόντια οργάνωση**, δημιουργούν κοινότητες και κοινωνικά κέντρα, συνεργάζονται και εκδημοκρατίζουν χώρους εργασίας και σιγά σιγά, χρησιμοποιώντας την συνδιασμένη ισχύ όλων αυτών των δραστηριοτήτων του κοινωνικού κινήματος για να αρχίσουν να παίρνουν πολιτική δύναμη σε τοπικό επίπεδο στους δήμους, δημιουργούν νέους πολιτικούς θεσμούς, δημοτικές συνελεύσεις μπορούν να δώσουν πίσω τη δύναμη της λήψης αποφάσεων στους

ανθρώπους της περιοχής.

Ο πατέρας μου έγραφε για τη δύναμη αυτού που αποκαλούσε **‘Ελευθεριακός Δημοτικισμός’** ή **‘Κομμουναλισμός’** για πολλές δεκαετίες και σε πολλά βιβλία και άρθρα, συμπεριλαμβανομένης και μιας σειράς δοκιμίων που είμαι πολύ χαρούμενη να βλέπω ότι μόλις βγήκαν στα ελληνικά στο βιβλίο **‘Η Επόμενη Επανάσταση – Λαϊκές Συνελεύσεις και η προοπτική της Άμεσης Δημοκρατίας’**.

Σε αυτή τη δουλειά του περιγράφει πως η πολιτική του ελευθεριακού δημοτικισμού είναι η καλύτερη ελπίδα μας για θεμελιώδη και μεταμορφωτική κοινωνία. Επικρίνει τις αποτυχίες των προηγούμενων κινημάτων τόσο των αναρχικών όσο και των σοσιαλιστικών. Έτσι, από αυτά τα δοκίμια και από το βιβλίο του **“Η Οικολογία της Ελευθερίας”** μπορείτε να αποκτήσετε ένα πολύ πιο ολοκληρωμένο επιχείρημα σχετικά με το γιατί η δημοτική/κομμουναλιστική πολιτική είναι μια καλή ιδέα από οτιδήποτε μπορώ να πω σε λίγα λεπτά.

Αλλά θα ήθελα να χρησιμοποιήσω αυτά τα λίγα λεπτά μου για να υπογραμμίσω γιατί πιστεύω ότι αυτό το κίνημα είναι τόσο πολύ σημαντικό και γιατί όλοι αναρχικοί, σοσιαλιστές, φεμινίστριες, περιβαλλοντολόγοι, ακτιβιστές ΛΟΑΤΚΙ και όποιος ενδιαφέρεται για το μέλλον του πλανήτη και τη σημαντικότητα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων θα πρέπει να ενταχθεί στη νέα αυτή δημοτική (κομμουναλιστική) πολιτική και να διαδραματίσει έναν κεντρικό ρόλο στη διαμόρφωσή της, έτσι ώστε να μεγιστοποιεί τις πιθανότητες επιτυχίας και ελαχιστοποιεί τις πιθανότητες να αφομοιωθεί.

Παρά τις αντίθετες απόψεις ανθρώπων όπως ο Σλάβοϊ Ζιζέκ η ιστορία έχει αποδείξει επανειλημμένα ότι η κατάληψη της κρατικής εξουσίας δεν αποτελεί συνταγή δημοκρατίας. Ξανά και ξανά, τα πολιτικά κινήματα που έχουν αντισταθεί στα αυταρχικά καθεστώτα έχουν γίνει τα ίδια καταναγκαστικές απρόσκοπτες γραφειοκρατίες τη στιγμή που ανέλαβαν την κρατική εξουσία, μειώνοντας αυτούς που τις στήριξαν σε μια απρόσωπη μάζα που, αν είναι τυχεροί, δίνουν μια στάμπα επικύρωσης μερικές φορές

σε αποφάσεις που έγιναν μακριά από αυτούς.

Ωστόσο, εκείνοι που απέρριψαν εξ ολοκλήρου ή απέφυγαν να δουλέψουν σε πολιτικούς θεσμούς βρέθηκαν επίσης περιθωριοποιημένοι. Η επιμονή των αναρχικών να παραμείνουν έξω από τις αίθουσες εξουσίας δημιούργησε μια αποτελεσματική πολιτική αντίστασης αλλά πρέπει να κάνουμε κάτι περισσότερο από το να αντισταθούμε. Χρειαζόμαστε μια πολιτική μετασχηματισμού.

Η δημοτική/κομμουναλιστική πολιτική γεφυρώνει αυτούς τους δύο πόλους, τον μαρξιστικό και τον αναρχικό, με έναν τρίτο τρόπο:

Απορρίπτει την αντιπροσωπευτική δημοκρατία υπέρ της άμεσης δημοκρατίας. Αξιοποιεί τον αυθορμητισμό και τη ζωντάνια των κοινωνικών κινημάτων δίνοντάς τους μια πολιτική φωνή, δίνοντας στους ανθρώπους στα κινήματα δύναμη στην αρένα των πολιτών. Μετατρέπει κάθε γειτονιά σε δημόσιο φόρουμ όπου οι άνθρωποι μπορούν να συγκεντρωθούν σε κοινοτικές συνελεύσεις για να συναντηθούν, να μιλήσουν, να αποφασίσουν και να εφαρμόσουν τις αποφάσεις που γι' αυτούς έχουν μεγαλύτερη σημασία στις γειτονιές τους και στις πόλεις τους. Και καθώς ο δήμος μεγαλώνει, μπορεί όλο και περισσότερο να αμφισβητήσει και να πάρει την εξουσία μακριά από το έθνος-κράτος.

Όταν δημιουργούμε οργανισμούς σε τοπικό επίπεδο, όπου οι απλοί άνθρωποι μετατρέπονται σε πολιτικούς δρώντες στην καθημερινή ζωή, αντισταθμίζουμε όχι μόνο τη εξουσία του έθνους κράτους, αλλά και μετατρέπουμε τους εαυτούς μας από παθητικά όργανα του καπιταλισμού σε ελεύθερους πολίτες. Δημιουργούμε κοινότητα, αναγνωρίζουμε τους συμπολίτες μας όχι από τους τίτλους εργασίας τους αλλά από τους γείτονές μας, ως ανθρώπους που έχουν κοινό ενδιαφέρον να διατηρήσουν τις κοινότητές μας πράσινες βιώσιμες και υγιείς. Αναθεωρούμε την πόλη, τον δημοτικό χώρο και το όργανο της δημοκρατίας – τη λαϊκή συνέλευση – ως τον τόπο όπου βρίσκουμε την εκπλήρωση και την αίσθηση του κοινού σκοπού.

Ο κομμουναλισμός εξυμνεί τη δύναμη των τοπικών συνελεύσεων να μεταμορφώνουν και με τη σειρά τους να μεταμορφώνονται από μια όλο και περισσότερο διαφωτισμένη ιδιότητα του πολίτη. Και νομίζω ότι αυτή η διαλεκτική, μεταξύ του ατόμου και της συνέλευσης είναι πολύ σημαντική διότι σήμερα είναι σαφές ότι υπάρχουν πολλοί τόποι όπου σε αυτή την ιδιότητα του πολίτη δεν δίνεται αρκετός χώρος και όπου ο φόβος και οι φοβίες είναι ισχυρές.

Πρέπει μόνο να δούμε την αυξανόμενη παλίρροια του εθνικισμού που σαρώνει πολλές χώρες στην Ευρώπη ή την εκλογική περιφέρεια που εξέλεξε τον Donald Trump ως πρόεδρο των Η.Π.Α. για να φανεί ότι αυτό είναι αλήθεια. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η εκπαίδευση είναι τόσο σημαντική σε ατομικό και κοινοτικό επίπεδο. Θα πρέπει να συναντιόμαστε με τους συντρόφους μας σε ομάδες μελέτης και να διαβάζουμε την πολιτική θεωρία και την ιστορία, εκπαιδεύοντας τον εαυτό μας, κοιτάζοντας το παρελθόν για να βεβαιωνόμαστε ότι δεν θα επαναλάβουμε τα ίδια λάθη στο μέλλον. Και πρέπει να εκπαιδεύουμε τους γείτονές μας συζητώντας συγκεκριμένα ζητήματα της κοινότητας ως μέρος μιας λεπτομερούς πλατφόρμας, βασισμένης στις αρχές μιας οικολογικής και ηθικής οικονομίας και μιας δέσμευσης για ατομική και συλλογική ελευθερία.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο πρέπει να εξετάσουμε τη δημοτική πολιτική ως μακροπρόθεσμο έργο.

Ένα τέτοιο πολιτικό πρόγραμμα πρέπει να περιλαμβάνει βραχυπρόθεσμους στόχους όπως η παύση των κατασχέσεων ενυπόθηκων δανείων, η ανάκτηση δημόσιων χώρων, η εφαρμογή ανανεώσιμων πηγών ενέργειας και η δημιουργία ομοσπονδιών/συνεταιρισμών που ανήκουν σε εργαζόμενους, όπως π.χ. αυτές που αναπτύσσονται από τον Συναιτερισμό Jackson, στο Τζάκσον του Μισισίπι, στον αμερικανικό νότο. Πρέπει όμως να περιλαμβάνει και μακροπρόθεσμους στόχους, όπως η επέκταση των περιβαλλοντικών και συνεργατικών οικονομικών εγχειρημάτων σε μια ολοένα και πιο οικολογική και ηθική οικονομία και η δημιουργία συνομοσπονδιών που θα επιτρέψουν στους δήμους να

συνεργαστούν για την αντιμετώπιση ευρύτερων περιφερειακών και ακόμη και παγκόσμιων ζητημάτων χωρίς την ανάγκη κεντρικής κρατικής εξουσίας.

Και τελικά, αυτό σημαίνει την επιλογή υποψηφίων για δημοτικό αξίωμα. Αλλά για να αποφύγουμε τις παγίδες των παραδοσιακών πολιτικών κομμάτων, πρέπει να επιμείνουμε ότι οι υποψήφιοί μας δεν είναι αντιπρόσωποι, αλλά μάλλον απεσταλμένοι εκπρόσωποι για τις συνελεύσεις των οποίων τις απόψεις εκφράζουν. Το νικητήριο αξίωμα να μην δίνει δικαίωμα στον υποψήφιο να λαμβάνει τις δικές του αποφάσεις. Αλλά να ψηφίζονται σε μια πλατφόρμα που να δημιουργείται από τη συνέλευση, να δίνουν μέρος των μισθών τους στη συνέλευση, να τηρούν τον κώδικα δεοντολογίας που συντάσσεται από τη συνέλευση, να είναι απολύτως διαφανείς και να ανταποκρίνονται στη συνέλευση. Και εν τέλει να μπορούν να ανακληθούν από τη συνέλευση εάν δεν τηρούν τις επιθυμίες της. Έτσι, η εξουσία συγκατοικεί με τη συνέλευση, τον λαό, την κοινότητα, και όχι το άτομο που εδράζει στο δημοτικό γραφείο της πόλης.

Είναι λοιπόν η ώρα να ανακτήσουμε τον όρο «πολιτική» για να εννοήσουμε τη δραστηριότητα της αυτοκυριαρχίας που αναλαμβάνουμε όταν συναντιόμαστε πρόσωπο με πρόσωπο για να πάρουμε αποφάσεις σχετικά με τις ανησυχίες μας και τις κοινότητές μας. Ο κομμουναλισμός απαιτεί να αποκαταστήσουμε την ιδέα της πολιτικής στις θεμελιώδεις της προελεύσεις, αυτό που ο Αριστοτέλης θεωρούσε την υψηλότερη έκκληση των ανθρώπων: να αλληλεπιδρούμε στην πόλις ως ελεύθεροι πολίτες για να χαρτογραφήσουμε το κοινό μας πεπρωμένο. Μαζί διαμορφώνουμε την ιδανική κοινωνία μας, σε μια διαδικασία που μας απελευθερώνει για να εκφράσουμε την αρετή του πολίτη που μας έχει στερηθεί τόσο πολύ καιρό.

Εάν φαίνεται σαν ένα απόμακρο όνειρο, είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι αυτό το ιδεώδες της αρετής του πολίτη αντικατοπτρίζεται σε μερικές από τις πιο μεταμορφωτικές και επαναστατικές στιγμές της ιστορίας, όταν πολίτες συναντήθηκαν δημιούργησαν δημοκρατίες και πήραν την εξουσία στα χέρια τους,

από την Παρισινή Κομμούνα του 1871, στις αναρχικές κολλεκτίβες της επαναστατικής Ισπανίας μέχρι τις τοπικές συνελεύσεις της Νέας Αγγλίας. Αυτοί οι θεσμοί λαϊκής εξουσίας, αυτό που η Hannah Arendt αποκαλούσε 'τον χαμένο θησαυρό της επαναστατικής παράδοσης', θα πρέπει να γίνει το θεμέλιο του ακτιβισμού μας.

Πιο πρόσφατα έχει εκφραστεί στις κοινότητες των Ζαπατίστας στην Τσιάπας του Μεξικού και στο σχέδιο δημοκρατικής συνομοσπονδίας στην επικράτεια γνωστή ως Ροζάβα, στη βόρεια Συρία η οποία έχει περίπου το μισό του μεγέθους της Ελλάδας. Στη Ροζάβα, πιο γνωστή ως **Δημοκρατική Ομοσπονδία της Βόρειας Συρίας**, οι Κούρδοι δημιούργησαν ένα πολιτικό σύστημα λαϊκών συνελεύσεων από τα κάτω το οποίο κατοχυρώνει τις αξίες της μη-ιεραρχίας, της απελευθέρωσης των γυναικών, της εθνοτικής πολυφωνίας, της θρησκευτικής ανοχής και της άμεσης δημοκρατίας και σημαντικότερα της οικολογικής διαχείρισης.

Τα 96 άρθρα του κοινωνικού συμβολαίου της Ροζάβα εγγυώνται σε όλες τις εθνοτικές κοινότητες το δικαίωμα να διδάσκουν και να διδάσκονται στη γλώσσα τους. Κατήργησαν τη θανατική ποινή και υποχρεώνουν τους κοινοτικούς οργανισμούς να εργαστούν για την εξάλειψη των διακρίσεων λόγω φύλου. Απαιτούν ότι οι γυναίκες θα αντιπροσωπεύουν τουλάχιστον το 40% κάθε εκλογικού σώματος και συμμετέχουν ως συνδιαμορφωτές σε όλα τα επίπεδα της δημόσιας διοίκησης. Εξασφαλίζουν στη νεολαία το δικαίωμα να συμμετέχει ενεργά στη δημόσια και πολιτική ζωή και σημαντικότερα προωθούν μια φιλοσοφία οικολογικής διαχείρισης που καθοδηγεί όλες τις αποφάσεις για τον πολεοδομικό σχεδιασμό, την οικονομία και τη γεωργία.

Το πιο σημαντικό, όπως είμαι βέβαιη ότι πολλοί από εσάς γνωρίζετε, είναι ότι η περιοχή της Ροζάβα διέπεται από ένα αποκεντρωμένο πολιτικό σύστημα στο οποίο κάθε μέλος της κοινότητας έχει ισότιμο λόγο στις λαϊκές συνελεύσεις που ασχολούνται με τα θέματα της γειτονιάς και των πόλεων. Έτσι, η ροή της εξουσίας εξέρχεται προς τα πάνω, από το επίπεδο των κοινοτήτων γειτονιάς, όπου συναντιούνται Κούρδοι, Γιεζίντι, Τουρκμενιστάνοι, Συριοί, πρώην Άραβες και κάθε μέλος της

κοινότητας, στα περιφερειακά συμβούλια, έπειτα στα συμβούλια πόλης και εν τέλει ολόκληρων περιοχών.

Είναι ένα παράδειγμα άμεσης δημοκρατίας, με την πραγματική έννοια του όρου, και η βαθιά ανθρώπινη απήχησή της αποδεικνύεται από την έντονη δέσμευση που βλέπουμε στους άνδρες και τις γυναίκες μαχητές της Ροζάβα για να την υπερασπιστούν.

Και μέχρι που ο Τούρκος δικτάτορας Ερντογάν διέλυσε τις κουρδικές πόλεις της νοτιοανατολικής Τουρκίας πριν από δύο χρόνια, υπήρχε ένα παρόμοιο σύστημα και εκεί. Τώρα ο Ερντογάν που έχει αποθρασυνθεί, έχοντας καταλάβει το κατά κύριο λόγο κουρδικό καντόνι του Αφρίν στη Συρία απειλεί άλλες Κουρδικές περιοχές της Συρίας και του Ιράκ. Και νομίζω ότι αυτός είναι ένας τεράστιος κίνδυνος που απειλεί να καταπνίξει ένα από τα πιο σημαντικά και οραματικά πολιτικά κινήματα από την Ισπανία του '36.

Μπαίνω λοιπόν σε τόση λεπτομέρεια για να κάνω έκκληση προς τους ανθρώπους εδώ να εμπλακούν περισσότερο στην υποστήριξη της Ροζάβα. Οι συντριπτικές δυνάμεις του νεοφιλελευθερισμού έχουν καταβάλλει πολλούς από εμάς όσον αφορά την αντιμετώπιση καθημερινών εγχώριων ζητημάτων. Αλλά η άνοδος του φασισμού και των ανησυχητικών τάσεων του σε παγκόσμιο επίπεδο απαιτεί να δείξουμε αλληλεγγύη στους ανθρώπους που αγωνίζονται ενάντια σ' αυτές τις δυνάμεις και επιδιώκουν έναν τόσο νέο τρόπο πολιτικής που είναι τόσο αυθεντικός που ουσιαστικά επανεφευρίσκουν την έννοια της πολιτικής. Και το γεγονός ότι οι γυναίκες διαδραματίζουν έναν τόσο πρωταρχικό ρόλο σε αυτό το πρόγραμμα το καθιστά ακόμη πιο σημαντικό.

Είναι ένα κίνημα που όλοι όσοι θεωρούν τους εαυτούς τους φεμινιστές πρέπει να υποστηρίζουν με όλη τη δύναμη και τη δέσμευση που διαθέτουν επειδή αποτελεί ένα μεγάλο παράδειγμα μετατόπισης της ίδιας της φύσης της πολιτικής. Πρέπει να ζητήσουμε μπουκοτάζ στις πωλήσεις Τούρκικων όπλων και να ασκήσουμε πιέσεις στους εκπροσώπους μας να κάνουν το ίδιο

επιμένοντας σε μποϋκοτάζ στον τουρισμό τους, επιμένοντας ότι οι χώρες μας και οι αρχηγοί, οι πολιτικοί αρχηγοί να σταματήσουν τις παραδόσεις όπλων στη Τουρκία και τις μελλοντικές πωλήσεις πρέπει να επιμείνουμε στην κλήση και εκπροσώπηση των Κούρδων της Ροζάβα σε τυχόν ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις στη Συρία ζητώντας την απελευθέρωση του φυλακισμένου ηγέτη των Κούρδων Abdullah Öcalan και την επανάληψη ειρηνευτικών συνομιλιών μεταξύ της τουρκικής κυβέρνησης και των Κούρδων στην Τουρκία.

Είναι αδύνατο να τονίσουμε πόσο σημαντική ιστορικά είναι αυτή η στιγμή, αυτό το κίνημα είναι στη Ροζάβα. Σίγουρα δεν έχουμε τόσες πολλές επαναστατικές στιγμές τόσο μεγάλες όσο και συγκροτημένες, όπως αυτή, και δεν μας 'παίρνει' να την αφήσουμε να συντριβεί.

Κάθε μήνα υπάρχουν ολοένα και πιο τρομερά νέα σχετικά με το πώς ο καπιταλισμός καταστρέφει τη Γη. Πρόσφατα υπάρχουν αναφορές ότι τα ρεύματα των ωκεανών απειλούνται με τρόπους που θα μπορούσαν να δημιουργήσουν ένα σημείο ανατροπής στο οποίο η μη αναστρέψιμη θέρμανση θα οδηγήσει σε εξαιρετικά ψυχρά καιρικά φαινόμενα στην Ευρώπη, απερήμωση σε μέρη της Αφρικής και πλημμύρες στις ανατολικές ακτές των Ηνωμένων Πολιτειών.

Καταλαβαίνω γιατί οι άνθρωποι και ειδικά οι νέοι, θα ήθελαν να αποκλείσουν κάποιες από αυτές τις πληροφορίες. Καμία γενιά δεν πρέπει να αναγκάζεται να φέρει το βάρος που έχει επιφέρει η γενιά μου στη δική σας. Το βάρος της κυριολεκτικής διάσωσης του πλανήτη. Αλλά αυτό είναι το βάρος που έχει πέσει σε σας και με φέρνει πίσω στην αρχή των παρατηρήσεών μου. Το να διασώσουμε τον πλανήτη και να δημιουργήσουμε νέες πολιτικές είναι άρρηκτα συνδεδεμένα δεν πρέπει να το αντιλαμβανόμαστε απλώς ως μια ακόμη αγγαρεία, πρέπει να είναι μια πράξη εορτασμού μια πράξη επανεφεύρεσης της κοινής αίσθησης της κοινότητας της δύναμης της αλληλεγγύης και της αμοιβαίας βοήθειας που μας στερήθηκε για πάρα πολύ καιρό.

Καθώς γιορτάζετε την αξιοσημείωτη δημιουργικότητα που εμφανίζεται στη μουσική, την τέχνη και τις ιδέες που συζητήθηκαν κατά τις ημέρες αυτού του φεστιβάλ, σας παρακαλώ να προωθήσετε αυτή την ιδέα στις πολιτικές σας δραστηριότητες τις επόμενες εβδομάδες και μήνες να το πάρετε στις γειτονιές και τις πόλεις σας δημιουργώντας ένα ριζοσπαστικό δημοτικό κίνημα χρησιμοποιώντας το παράδειγμα των ακτιβιστών σε μέρη όπως η Βαρκελώνη, η Μπολόνια και το Τζάκσον του Μισισσιπή και αυξανόμενα σε άλλες πόλεις της υφελίου, όπου ακόμη και εκεί και παντού, ακόμα και στην κοιλιά του κτήνους οι πολίτες ανακαλύπτουν νέους τρόπους να ενδυναμώσουν τον εαυτό τους σε τοπικό επίπεδο και να καλλιεργήσουν προγράμματα και υποψηφίους που θα φέρουν αυτές τις ιδέες προς τα εμπρός.

Αυτή είναι μια ευκαιρία όχι μόνο να σώσουμε τον πλανήτη αλλά να σώσουμε την ανθρωπότητα μας. Σας στέλνω όλες τις καλύτερες ευχές και αλληλεγγύη σε αυτή τη σημαντική προσπάθεια.

Σας ευχαριστώ.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ B-FEST 7 (1ο μέρος)

Προχτές ολοκληρώθηκε με επιτυχία το B-FEST 7! Ευχαριστούμε από καρδιάς όλες και όλους για τη συμμετοχή τους, τη βοήθεια και τη συμβολή τους στη διοργάνωσή του. Τις επόμενες ώρες θα δημοσιευτεί ολόκληρο το οπτικοακουστικό υλικό του φεστιβάλ, φωτογραφίες, βίντεοσκοπήσεις ομιλιών και συναυλιών, εισηγήσεις ομιλητών. Παρακάτω δημοσιεύουμε ένα πρώτο μέρος του φωτογραφικού μας άλμπουμ:

Συνέντευξη Redneck Revolt: Οπλοκατοχή & Κοινωνικός Αντιφασισμός στις Η.Π.Α.

Συνέντευξη για τη Βαβυλωνία: Yavor Tarinski, Κώστας
Σαββόπουλος

Μετάφραση: Κώστας Σαββόπουλος

Η συνέντευξη στα αγγλικά **ΕΔΩ**

Οι Redneck Revolt βρίσκονται μεταξύ των ομιλητών του φετινού B-FEST. Δημιουργήθηκαν το 2016 με έντονη δράση στον Αμερικάνικο Νότο. Το κίνημά τους αποτελείται από ένα δίκτυο αντιρατσιστικών, αντιφασιστικών ομάδων για την αυτοάμυνα των τοπικών κοινοτήτων στις Η.Π.Α. και τα μέλη τους προέρχονται από ένα ευρύ φάσμα πολιτικών και κοινωνικών καταβολών. Μάχονται για την κοινωνική απελευθέρωση ενάντια σε όλα τα καταπιεστικά συστήματα των καιρών, δίνοντας έμφαση σε θέματα αντιρατσισμού και καταπίεσης των φτωχών και εργαζομένων.

Στις πολιτείες της Αμερικής όπου επιτρέπεται η οπλοφορία οι Redneck Revolt διεξάγουν ένοπλες διαδηλώσεις και περιφρουρήσεις των δράσεων τους. Προτείνουν μία διαφορετική οπτική της οπλοκατοχής και οπλοφορίας των πολιτών. Οι ίδιοι διατηρούν πολλές λέσχες σκοποβολής όπου εκπαιδεύουν τα μέλη τους στην ένοπλη αυτοάμυνα και στην αλληλοβοήθεια.

Οι πολιτικές ιδεολογίες τους είναι λιγότερο σημαντικές μπροστά στις κοινές οργανωτικές τους αρχές και τη συλλογική εργασία. Δημιουργούν τον απαραίτητο χώρο σε ανθρώπους που έχουν πολιτικοποιηθεί προσφάτως και που συνειδητοποιούν την ανάγκη για προστασία των κοινοτήτων τους από την αστυνομία και τους ακροδεξιούς.

Βαβυλωνία: Ποιοι είναι οι Redneck Revolt και από πού αντλούν τις επιρροές τους;

Redneck Revolt: Οι Redneck Revolt ιδρύθηκαν το 2016 ως ένας αντιρατσιστικός, αντιφασιστικός κοινοτικός σχηματισμός άμυνας. Η ιστορία του όρου redneck είναι μακρά και περίπλοκη. Μία από τις πρώτες καταγεγραμμένες χρήσεις του όρου προέρχεται από τη δεκαετία του 1890 και αναφέρεται στους rednecks ως τους «φτωχότερους κατοίκους των αγροτικών περιοχών... κατά συνέπεια, οι άνδρες που δουλεύουν στον αγρό έχουν γενικά κόκκινο δέρμα, καμμένο από τον ήλιο και αυτό ισχύει κυρίως για το πίσω μέρος των λαιμών τους».

Το 1921, ο όρος έγινε συνώνυμος της ένοπλης εξέγερσης κατά του κράτους, καθώς τα μέλη των Ενωμένων Ανθρακωρύχων της Αμερικής έδωσαν κόκκινα μαντίλια γύρω από τους λαιμούς τους, κατά τη διάρκεια της Μάχης του Blair Mountain, μιας πολυφυλετικής εργατικής εξέγερσης που διήρκησε 2 εβδομάδες στα ορυχεία άνθρακα της Δυτικής Βιρτζίνια.

Είμαστε επηρεασμένοι από το ήθος της άμεσης δράσης που ενσαρκώνει ο John Brown, καθώς αυτός και δεκαοχτώ σύντροφοι, συμπεριλαμβανομένων και πρώην σκλάβων, εισέβαλαν στο ομοσπονδιακό οπλοστάσιο στο Harpers Ferry της Δυτικής Βιρτζίνιας, στις 15 Οκτωβρίου του 1859, σε μία προσπάθεια να καταλάβουν τα όπλα όπου θα χρησιμοποιούνταν σε μια μαζική εξέγερση σκλάβων. Η έφοδος του Brown απέτυχε. Αλλά το θάρρος και η απόλυτη αφοσίωσή τους στην ελευθερία όλων των ανθρώπων χρησιμεύει ως παράδειγμα και μαρτυρία: άρνηση υποταγής στην καταπίεση και στον φόβο και οργάνωση και δράση για την απελευθέρωση όλων, με τον έντονα εξεγερσιακό ζήλο, κατά του βάρβαρου θεσμού της δουλείας.

Εντοπίζουμε τη ριζοσπαστική, προσανατολισμένη στη δράση, φυλετική αλληλεγγύη της ομάδας του Brown, στις ταξικά συνειδητοποιημένες οργανωτικές προσπάθειες του **Rainbow Coalition**, στα τέλη του 1960. Η ομάδα αυτή σχηματίστηκε στο Σικάγο από μέλη του Κόμματος των Μαύρων Πάνθηρων, από τους

Young Patriots («χωριατόπαιδα», νεαροί λευκοί της εργατικής τάξης) και από τους Young Lords, μια μαχητική συμμορία Chicanos (νεαροί μεξικανοί) που μετατράπηκε σε πολιτικό κίνημα. Αν και στοχοποιήθηκε από το FBI με μαζική καταστολή και βία, ο συνασπισμός αυτός όρισε νέα εδάφη για την οργάνωση της αντιρατσιστικής και κοινοτικής άμυνας.

B.: Στηριζόμενοι στη 2^η τροπολογία του Αμερικάνικου Συντάγματος, υποστηρίζετε ότι η χρήση των όπλων είναι κάτι καλό ή, στη χειρότερη περίπτωση, κάτι ουδέτερο (εξαρτάται από το ποιος τα χρησιμοποιεί). Αυτό είναι κάτι στο οποίο παραδοσιακά η Αριστερά, θεσμική ή ριζοσπαστική (δεν μιλάμε για τους δημοκράτες ή για τους φιλελεύθερους, φυσικά) αντιτίθεται. Μάλιστα, οι δυνάμεις που στηρίζουν τη 2η τροπολογία μαζί με την NRA (National Rifle Association) στις ΗΠΑ τοποθετούνται πολιτικά στο δεξιό και συντηρητικό, κυρίως, φάσμα. Πώς προσεγγίζετε την έννοια της οπλοκατοχής και οπλοχρησίας και ποιες είναι οι διαφορές ανάμεσα σε εσάς και τους συντηρητικούς σε αυτό το θέμα;

R.R.: Υποστηρίζουμε το δικαίωμα όλων των ανθρώπων να ζουν ελεύθεροι και να υπερασπίζονται τον εαυτό τους, με κάθε απαραίτητο μέσο. Μέσα στο πλαίσιο των Ηνωμένων Πολιτειών, επιμένουμε στην άσκηση του δικαιώματός μας να κατέχουμε όπλα και να οργανώνουμε τη συλλογική μας άμυνα, υπό τις εγγυήσεις της 2^{ης} τροπολογίας στη Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Τονίζουμε, ωστόσο, ότι θέτουμε το δικαίωμα των ανθρώπων να υπερασπίζονται τη δική τους ελευθερία και αυτονομία πάνω από τις διατάξεις οποιουδήποτε νόμου. **Στις Ηνωμένες Πολιτείες, η Δεξιά τοποθετεί τον νόμο πάνω από τους ανθρώπους. Εμείς αρνούμαστε αυτή την αντιστροφή μιας αφηρημένης εξουσίας ενάντια στην ελευθερία της ζωής.**

Αμφισβητούμε, επίσης, την ιδέα αυτή που λέει ότι οι «αριστεροί ριζοσπάστες» αντιτίθενται στη χρήση όπλων. Ίσως θα ήταν χρήσιμο να τοποθετηθεί αυτή η ιδέα μέσα σε ιστορίες λευκής υπεροχής (white supremacy), συγκεκριμένα μετά την εποχή των

πολιτικών δικαιωμάτων της δεκαετίας του '70 και της ανόδου της ένοπλης μαύρης αντίστασης, που εκφράστηκε από σχήματα όπως οι Μαύροι Πάνθηρες. Ήταν αυτή ακριβώς η περίοδος, όπου μια λευκή, φιλελεύθερη και αντιδραστική θέση, που βασίζεται σε μια απολυταρχική επιμονή για τη μη βία, άρχισε να φτάνει στο σημείο όπου ο άκαμπτος ειρηνισμός έγινε η καθοδηγητική αρχή για την αριστερή κατήχηση στις Η.Π.Α..

Αυτή η φετιχοποίηση της μη βίας οδήγησε στη διαγραφή ιστοριών ένοπλης αυτοδιάθεσης και αντίστασης, συμπεριλαμβανομένης της εποχής των πολιτικών δικαιωμάτων του Δρ. Μάρτιν Λούθερ Κινγκ. Η αποσιώπηση αυτή που αντιμετωπίζουμε, αποτελεί μέρος ενός μοντέλου «whitewashing» από τους φιλελεύθερους, λευκούς αστούς, οι οποίοι προτιμούν να διατηρήσουν τα κρατικά μονοπώλια της εξουσίας και να αφοπλίζουν την εργατική τάξη και τις μειονότητες, ορίζοντας τον ειρηνισμό ως το μοναδικό «νόμιμο» μέσο διαφωνίας και, συνεπώς, εξαναγκάζοντας σε συναίνεση οποιαδήποτε ανθρώπινη συμπεριφορά ή πιθανή τακτική έναντι των κυβερνητικών και ακροδεξιών επιθέσεων.

Το βιβλίο *Negroes with Guns*, του Robert F. Williams, σκιαγραφεί τις στρατηγικές της ένοπλης κοινοτικής άμυνας που εφάρμοσαν οι Αφροαμερικανοί στη Βόρεια Καρολίνα, μεταξύ του '50 και '60, εν μέσω μαζικών επιθέσεων, εμπρησμών και δολοφονιών από τους ακροδεξιούς. Ένας πιο πρόσφατος ιστορικός απολογισμός της εποχής εκείνης, που γίνεται στο βιβλίο *This non violent stuff'll get you killed* του Charles E. Cobb Jr., απεικονίζει τους τρόπους με τους οποίους τα πυροβόλα όπλα, και όσοι τα κουβαλούσαν, ενσωματώθηκαν προσεκτικά και συμμετείχαν στους μαζικούς αγώνες για αυτοδιάθεση και κοινοτική ασφάλεια σε όλον τον Αμερικάνικο Νότο. Με αυτόν τον τρόπο, καταρρίπτεται ο διαδεδομένος φιλελεύθερος μύθος που λέει πως οι αγώνες των πολιτικών δικαιωμάτων αποτέλεσαν μια απολύτως ειρηνική διαδικασία. Αντιθέτως, η παραπάνω ανάλυση εξηγεί πως η ποικιλία τακτικών είναι ένα ζήτημα ζωτικής σημασίας, για την οικοδόμηση βιώσιμων και νικηφόρων αγώνων για δικαιοσύνη και ελευθερία.

Οι Redneck Revolt απορρίπτουν τον αποξενωτικό ατομικισμό, που κατέχει κεντρικό ρόλο στις σύγχρονες, δεξιές ερμηνείες της 2^{ης} τροπολογίας. Η δεξιά αποδοχή των όπλων αποτελεί μία εμμονική επιλογή απελπισίας και επί της ουσίας ένα φετίχ του υπερατομικισμού. Εμείς πιστεύουμε ότι τα όπλα είναι ένα εργαλείο, που θα πρέπει να διδάσκεται και να χρησιμοποιείται **μέσα σε ηθικές παραμέτρους, οι οποίες ορίζονται προσεκτικά από τις κοινότητες ώστε να εξυπηρετήσουν τις ανάγκες τους.**

Ο μεγάλος κίνδυνος των όπλων είναι ο εθισμός στη συγκεκριμένη δύναμη που αυτά αντιπροσωπεύουν. Τα όπλα είναι ένα εργαλείο καταστροφής. Η χρήση ή η διάδοσή τους θα πρέπει να είναι συγκεκριμένη και περιορισμένη, ως μέρος ευρύτερων στρατηγικών που αποσκοπούν στην παροχή ασφαλών χώρων, όπου οι άνθρωποι μπορούν να συνεργαστούν και να οικοδομήσουν τις κοινωνίες που επιθυμούν, χωρίς φόβο. Ως Redneck Revolt, φέρουμε όπλα μόνο σε προσεκτικά καθορισμένες καταστάσεις και κατόπιν αιτήματος άλλων μελών των κοινοτήτων από τις οποίες προερχόμαστε. **Δεν είμαστε μια αυτόκλητη πολιτοφυλακή του «λαού».** Αντιθέτως, **λογοδοτούμε στους ανθρώπους, μεταξύ των οποίων ζούμε.** Οι τακτικές μας και η ηθική μας διαμορφώνονται από τις κοινότητες απέναντι στις οποίες είμαστε υπεύθυνοι.

B.: Με αφορμή τα πρόσφατα γεγονότα στη Φλόριντα, η συζήτηση, για το κατά πόσον τα όπλα πρέπει να απαγορευτούν ή όχι, έχει αναζωπυρωθεί. Ποια είναι η γνώμη σας για όλα αυτά και ποιοι πιστεύετε πως είναι οι κύριοι λόγοι πίσω από τη μακρά ιστορία των μαζικών πυροβολισμών στις Η.Π.Α. (πέρα από τους χαλαρούς νόμους για την αγορά και τη χρήση όπλων);

R.R.: Οι Redneck Revolt δεν πιστεύουν ότι ο λαός πρέπει να αφοπλιστεί. Οι άνθρωποι έχουν το δικαίωμα να επιλέξουν τα μέσα για τη δική τους καλύτερη κοινοτική άμυνα, ειδικά όσο η αστυνομία στις Ηνωμένες Πολιτείες εξακολουθεί να σκοτώνει ατιμώρητα και με ολοένα αυξανόμενους ρυθμούς -από το 2015 ως τώρα, έχουν σκοτωθεί πάνω από 3.300 άνθρωποι από την αστυνομία. Οι δολοφονίες από αστυνομικούς ξεπερνούν κατά πολύ

τις ζωές που χάνονται σε μαζικούς πυροβολισμούς. Παρότι αυτά τα είδη μαζικών πυροβολισμών αποτελούν ένα θέαμα φρίκης και προκαλούν κοινωνικό πανικό, η εστίαση των μέσων ενημέρωσης σε αυτούς αποσπά την προσοχή από τις μεγαλύτερες θεμελιώδεις κρίσεις που προκαλεί ο καπιταλισμός, ο επιβαλλόμενος милитарισμός, η πατριαρχία, η λευκή υπεροχή και μια κοινωνία που στοχεύει στον έλεγχο και στην πειθαρχία της νεολαίας μέσα σε ένα εκπαιδευτικό σύστημα ανισοτήτων.

Οι μαζικοί πυροβολισμοί αποτελούν σύμπτωμα αυτών των ευρύτερων ζητημάτων που αποσιωπούνται και παραμένουν αναμφισβήτητα μέσα στον παραδοσιακό, πολιτικό λόγο. Οι άνθρωποι που είναι πιστοί στο Κράτος αγνοούν επιμελώς ή αποφεύγουν να αντιμετωπίσουν αυτά τα βαθιά, κοινωνικά προβλήματα. Οι άνθρωποι αυτοί γοητεύονται από την ψευδή υπόσχεση των συμβολικών λύσεων μέσω κυβερνητικών νόμων, όπως η απαγόρευση ενός συγκεκριμένου είδους όπλου.

Τα στατιστικά στοιχεία, σχετικά με τα μικρά αποτελέσματα που έχει ο έλεγχος των όπλων, είναι ευρέως διαθέσιμα για κάθε περίεργο και επικριτικό αναγνώστη και ενθαρρύνουμε τους ανθρώπους να σκέπτονται με πιο περίπλοκο τρόπο -ενάντια στις απλουστευτικές αφηγήσεις των μέσων μαζικής ενημέρωσης- για το πώς αντιλαμβάνονται τις ανισορροπίες της εξουσίας μεταξύ του Κράτους και του λαού του και την καταστροφική και ευμετάβλητη πίεση, στην οποία υποβάλλεται ο κόσμος μέσα σε μια τόσο δηλητηριώδη καπιταλιστική κοινωνία, καθώς αναμετριέται καθημερινά με τα χρέη, την κακή υγεία, τη διατροφική ανασφάλεια, τη μοναξιά και τον ατελείωτο πόλεμο. Δεν μας ενδιαφέρει να συζητήσουμε νέους νόμους για τα όπλα, γνωρίζοντας ότι σε μια καπιταλιστική και λευκή εξτρεμιστική κοινωνία, οποιοσδήποτε νόμος είναι πιθανόν να εφαρμοστεί κυρίως εναντίον των μειονοτήτων και των φτωχών.

B.: Φαίνεται ότι ακολουθείτε μια διαφορετική προσέγγιση από πολλές ριζοσπαστικές αριστερές, αναρχικές και αντιφασιστικές οργανώσεις, σχετικά με τον τρόπο που αλληλεπιδράτε με την κοινωνία. Ενώ συχνά τέτοιες ομάδες συγκροτούνται γύρω από μια ιδεολογική καθαρότητα, θέτοντας έτσι τους εαυτούς τους και τις πράξεις τους ενάντια στην κοινωνία, εσείς τείνετε να παρεμβαίνετε με επιτυχία στο τοπικό σας σημασιακό πλαίσιο, αγκαλιάζοντας και ανανεώνοντας τις κοινωνικές παραδόσεις με μια χειραφετητική προοπτική. Στην περιγραφή του 'τι είναι το Redneck Revolt;' γράφετε ότι «Σε αυτό το εγχείρημα, η πολιτική ιδεολογία είναι λιγότερο σημαντική για εμάς από όσο η ικανότητά μας να συμφωνούμε στις οργανωτικές μας αρχές και να συνεργαζόμαστε». Τι σας έκανε να επιλέξετε αυτή την προσέγγιση που κάποιοι μπορούν να ορίσουν ως Κοινωνικό Αντιφασισμό;

R.R.: Οι Redneck Revolt δεν ενδιαφέρονται για μια σεχταριστική αντιπαράθεση. Γράφοντας το 1860, ο Αφροαμερικανός Frederick Douglass, υπέρμαχος της κατάργησης της δουλείας, κατανόησε πως η ιδεολογική και θεωρητική συζήτηση που απολαμβάνουν τόσοι πολλοί στην Αριστερά «ικανοποιεί τις πνευματικές τους προτιμήσεις, ευχαριστεί τη φαντασία τους, διεγείρει τις

ευαισθησίες τους με μία στιγμιαία αίσθηση αλλά δεν τους μετακινεί από την άνετη θέση της αδράνειας». Λαμβάνουμε υπ'όψιν τα πάντα αλλά επιλέγουμε τελικά τη δράση. Έχουμε την υποχρέωση να κινηθούμε, να δημιουργήσουμε, να σχεδιάσουμε, να εμπλακούμε με την περιοχή μας: τις γειτονιές μας, τις κοινότητές μας, τα χωριά μας και τις πόλεις μας.

Εγκαταλείπουμε την «άνετη θέση της αδράνειας». Αφήνουμε την καταραμένη αυτή θέση στους αναρχικούς της πολυθρόνας, στους άπραγους κομμουνιστές και κυρίως στη νευρική παράλυση των κρατιστών φιλελεύθερων.

Τίποτα ουσιώδες δεν παράγεται με τις αμέτρητες συζητήσεις και με τη διστακτικότητα του να προσπαθήσουμε πράγματι εποικοδομητικά, ώστε να πραγματώσουμε τις μικρές, κοινωνικές αλλαγές που θέλουμε. Είναι σημαντικό να αντιμετωπίσουμε τους φασίστες και στους δρόμους και στα δικαστήρια και στα κυβερνητικά κτίρια. Επιμένουμε όμως, επίσης, και στα δυναμικά αποτελέσματα του να οικοδομούμε κοινότητες και να τις βοηθούμε να αντισταθούν στον φόβο και την καταπίεση μέσω της αυτόνομης δράσης. Το κίνημα των Redneck Revolt αποτελείται από ανθρώπους από όλο το πολιτικό φάσμα, που είναι ενωμένοι γύρω από τους αντιφασιστικούς και αντιρατσιστικούς μας στόχους και την εστίασή μας στο κοινό τοπικό έδαφος που μοιραζόμαστε με τους γείτονες. Η αλληλεγγύη σφυρηλατείται μέσω της κοινής δράσης.

B.: Λόγω αυτής της κοινωνικής σας προσέγγισης, έχετε συναντήσει και συνεργαστεί με ανθρώπους από διάφορα περιβάλλοντα. Πώς αποδέχονται οι τοπικές κοινότητες τα αντιρατσιστικά σας μηνύματα για κοινωνική απελευθέρωση; Επηρεάζουν και οι ίδιες την ομάδα σας;

R.R.: Η ανταπόκριση στην «αποστολή» μας ποικίλλει αλλά οι απλές και χωρίς περιστροφές διεκδικήσεις, σε συνδυασμό με την πεποίθηση πως πρέπει να γνωρίσουμε τους ανθρώπους εκεί όπου βρίσκονται και να ακούσουμε τις αναλύσεις που ήδη φέρουν, σημαίνει ότι μπορούμε να οικοδομήσουμε ανοιχτές σχέσεις

πλούσιες σε διάλογο. Δεν χρειαζόμαστε ούτε θέλουμε να αλλάξουμε κανέναν -δεν έχουμε καμία κομματική πλατφόρμα, στην οποία θα πρέπει να συμμορφώνονται οι άνθρωποι. Αντί αυτού, είμαστε σε θέση να ενισχύουμε και να βελτιώνουμε τις κριτικές που έχει ήδη ο κόσμος της εργασίας, για τη γη πάνω στην οποία κατοικεί. Οι άνθρωποι είναι οι καλύτεροι ειδήμονες για την ίδια τους τη ζωή και δεν χρειάζονται ξένους για να τους πουν τι κάνουν λάθος με αυτές τις ζωές. Οι Redneck Revolt επιδιώκουν να αφουγκραστούν τους αγώνες που οι άνθρωποι ήδη διεξάγουν και να τους φέρουν σε συνομιλία με τους ευρύτερους αγώνες κατά του ρατσισμού και του καπιταλισμού.

B.: Ποια είναι η προοπτική που φέρει ο Κοινωνικός Αντιφασισμός σε ένα μέλλον το οποίο φαίνεται να κατακλίζεται από μία πολυδιάστατη ανασφάλεια, που περιλαμβάνει φυλετικά, οικονομικά, οικολογικά και άλλα ζητήματα;

R.R.: Η ερώτηση σχετικά με τις μελλοντικές δυνατότητες της στρατηγικής των Redneck Revolt αποτελεί ένα προκλητικό αλλά αναπάντητο ερώτημα. Κάθε μέλος των Redneck Revolt έχει τα δικά του/της όνειρα, τα οποία συνδέονται μαζί με το ανθεκτικό νήμα της αλληλοβοήθειας και της κοινοτικής αφοσίωσης στην κοινή μας επιβίωση και ελευθερία. Τα τοπικά σημασιακά πλαίσια και οι ατομικές εμπειρίες, οι δεξιότητες και οι δυνατότητες διαμορφώνουν τον τρόπο με τον οποίο το εγχείρημά μας εκδηλώνεται και μεταλλάσσεται. Προσπαθούμε, σίγουρα, να κρατάμε όλους αυτούς τους κοινωνικούς, πολιτικούς και περιβαλλοντικούς αγώνες ζωντανούς και να αναλύουμε τις διασταυρώσεις και τις πολύπλοκες υφές που παράγουν. Αφήνοντας πίσω την ανάγκη για ένα προγραμματικό σχέδιο και μία κεντρική στρατηγική, δημιουργείται μία δυναμική και απρόβλεπτη ροή μικρο-ενεργειών από τις κοινότητες και τις τοπικές συσχετίσεις, η οποία αναπτύσσει πρακτικά μοντέλα και επικεντρώνεται στις άμεσες ανάγκες.

Θέλουμε να αναπτύξουμε ισχυρές κοινωνικές δυνατότητες, τη δημιουργία φιλικών σχέσεων, την ενίσχυση των συντρόφων μας, την κατανόηση να λύνουμε ο ένας τα προβλήματα του άλλου, να

κρατάμε ο ένας τον άλλο υγιή και χορτάτο, να διατηρούμε την ελευθερία μας και να υπερασπιζόμαστε τη ζωή μας. Συνεργαζόμαστε με συναίνεση, προσπαθώντας να οικοδομήσουμε τον κόσμο που όλοι επιθυμούμε, καταλαβαίνοντας πως οι κίνδυνοι ενάντια στους οποίους παλεύουμε μετατοπίζονται συνεχώς και είναι βαθιά συνυφασμένοι στον ιστό των ζώων που ζούμε. Δεν τα έχουμε κατανοήσει όλα ακόμα. Η θεωρία βρίσκεται πάντα στην υπηρεσία της πρακτικής δράσης. Όπως και πολλοί σύντροφοι, που έχουν αφιερωθεί στην καταπολέμηση του φασισμού και της λευκής υπεροχής, πειραματιζόμαστε, 'παίζοντας' μέσα στο κοινωνικό πεδίο, αντιστεκόμενοι με κάθε απαραίτητο τρόπο ανά στιγμή.

Ποτέ δεν φαντάζόμαστε ότι έχουμε μια τέλεια μέθοδο ή ότι κατανοούμε πλήρως την πολυπλοκότητα των ζητημάτων με τα οποία ερχόμαστε αντιμέτωποι. Με ταπεινότητα, είμαστε πάντα ανοιχτοί στην κριτική. Αυτή είναι μία παγκόσμια στιγμή για θάρρος και ριζοσπαστική αγάπη. Η αβεβαιότητα αφθονεί. Ο κίνδυνος βρίσκεται πάντα μπροστά μας. Έχουμε εμπιστοσύνη ο ένας στον άλλο και ποθούμε από κοινού τον κόσμο της ελευθερίας που ονειρευόμαστε. Αγωνιζόμαστε για να νικήσουμε!

*Η παρούσα συνέντευξη δημοσιεύεται στο καινούργιο τεύχος της Βαβυλωνίας #20.

Interview with Redneck Revolt: Arms Possession & Social Anti-fascism in U.S.A.

Interview with Redneck Revolt by Yavor Tarinski and Kostas Savvopoulos for Babylonia Journal. You can find the interview

in Greek here.

On this year's B-Fest in Athens we have with us people from the RedneckRevolt movement from the U.S. (25th-26th-27th of May in the Fine Arts School in Athens). Redneck Revolt was founded in 2016 as an anti-racist, anti-fascist network of community defense formations.

Redneck Revolt are fighting for social emancipation against any kind of oppressive regime or system, by highlighting the common struggles between people of color, the working class and the under-privileged in general. In the states of the U.S.A. where it's legal to carry and operate firearms they are organizing protests and actions which they guard on their own, exercising their right to carry firearms. They propose a different look on the concept of gun ownership and use. They also operate a number of gun clubs and shooting ranges where they help their members to learn how to protect themselves and others against police brutality and the recent rise of the far right.

Their political ideologies are less important in the face of common and collective action. Through their actions they are providing the necessary space for oppressed people to express and assert themselves against the systemic and everyday inequalities and struggles.

Babylonia: What is Redneck Revolt and where does it draw it's influences from?

Redneck Revolt: Redneck Revolt was founded in 2016, as an anti-racist, anti-fascist community defense formation. The history of the term redneck is long and complex. One of the earliest recorded uses of the term comes from the 1890's, and refers to rednecks as "poorer inhabitants of the rural districts...men who work in the field, as a matter of course,

generally have their skin burned red by the sun, and especially is this true of the back of their necks”.

□In 1921, the term became synonymous with armed insurrection against the state, as members of the United Mine Workers of America tied red bandanas around their necks during the Battle of Blair Mountain, a two week long armed multi-racial labor uprising in the coalfields of West Virginia.

□We are influenced by the ethos of direct action embodied by John Brown as he and eighteen comrades, including former slaves, raided a Federal arsenal in Harpers Ferry, West Virginia, on October 15, 1859, in an attempt to seize weapons to be used in a massive slave uprising. Brown’s raid failed. But their courage and complete dedication to the freedom of all people serves as an example and testament: a refusal to submit to oppression and fear and to organize and act for the liberation of all with insurrectionary zeal burning hotly against the brutal institution of slavery.

We trace the radical, action-oriented racial solidarity of Brown’s company into the class conscious organizing efforts of the Rainbow Coalition in the late 1960s. The group formed in Chicago with members of the Black Panther Party, The Young Patriots—“dislocated hillbillies” or white working class youth—and The Young Lords, a militant Chicano gang-turned-political movement. Though targeted by the FBI with massive repression and direct violence, the Coalition defined new territories of anti-racist and community defense organizing.

B.: Standing by the 2nd amendment and claiming that the use of weapons is something good or –worst case scenario- something neutral (depends on who’s using it) is something that traditionally, left wing(we’re not talking about the Democrats or the liberals of course) and leftist radicals stand against. In fact the forces that stand behind the 2nd amendment and the NRA in the US are more or less in the right wing spectrum. How do you view the concept of weapon carrying and what are the

differences between you and the opposing forces in this matter?

R.R.: We stand for the right of all people to live free and to defend themselves by any means necessary. Within the context of the United States we insist on exercising our right to arm ourselves and organize for our collective defense under the guarantees of the 2nd Amendment in the Bill of Rights. We emphasize, however, that we place people's right to defend their own liberty and autonomy over the provisions of any law. In the United States, the right wing privileges the law over people and we refuse this inversion of abstract power against living freedom.

We also challenge this idea that "left radicals" are against the use of weapons. Perhaps it is useful to place this idea within histories of white supremacy, specifically in the post-Civil Rights era of the 1970s and the rise of armed Black militancy such as the Black Panthers. It is in this moment that a white, liberal reactionary position based on an absolutist insistence on non-violence began to take hold to the point where inflexible pacifism has become the guiding tenet in left wing catechism in the U.S.

This fetishization of non-violence has led to the erasure of histories of armed self-determination and resistance, including during the Civil Rights era of Dr. Martin Luther King. This erasure, we contend, is part of a pattern of whitewashing by liberal, bourgeois white people who would rather preserve State monopolies of power and defang the working class and people of color by making pacifism the only "legitimate" means of dissent and thus coercing people's behavior and tactical possibilities in the face of government and far right attacks.

Negroes with Guns by Robert F. Williams outlines strategies of armed community defense undertaken by African Americans in North Carolina during the 1950s and 60s amid maelstroms of

white supremacist arson, violence, and murder. A more recent historical account of this same era, *This Nonviolent Stuff'll Get You Killed* by Charles E. Cobb, Jr., depicts the ways firearms and those who carried them were carefully incorporated into widespread struggles for self-determination and community safety throughout the American South and in so doing, dismantles the ubiquitous liberal myth that the Civil Rights struggles was a completely pacifist undertaking. Instead, this history insists that a diversity of tactics is crucial in building sustainable and victorious campaigns for justice and freedom.

Redneck Revolt rejects the alienating individualism central to modern, right wing interpretations of the 2nd Amendment. The right wing embrace of firearms is one of single-minded desperation and is ultimately a fetish of hyper-individualism. We believe firearms are a tool to be learned and used within ethical parameters carefully developed by communities to serve their needs.

The great danger of firearms is an addiction to the limited power they represent. Guns are a tool of destruction. The use or deployment of weapons must be tactically specific and limited within larger strategies designed to provide spaces of security where people can work together to build up the societies they desire, free from fear. Redneck Revolt only carries firearms in carefully-defined situations and at the request of other members of the communities we come from. We are not a self-appointed militia of "the people". Instead, we are accountable to the people we live among. Our tactics and our ethics are shaped by the communities we are responsible to.

B.: Concerning the latest events in the Florida shooting the debate of whether guns should be banned or not has been rekindled. Where do you stand in this, and secondly what do you think the main reasons behind the long history of mass

shootings in U.S.A are? (if we assume that the main reason is the relaxed laws for weapon purchasing and usage)

R.R.: Redneck Revolt does not believe the people should be disarmed. People have the right to choose the means for their own best communal defense, especially while the police in the United States continue to murder with impunity and at accelerating rates—over 3,300 people have been killed by police since 2015. This body count far exceeds those lives lost in mass shootings. While these kinds of mass shootings are a spectacle of horror and produce a social panic, the media focus on mass shootings distracts from the larger, fundamental crises provoked by capitalism, imperial militarism, patriarchy, white supremacy, and a society intent on controlling and disciplining youth within an unequal schooling system.

Mass shootings are symptomatic of these larger issues that go unspoken and unchallenged within conventional, political discourse. People who are faithful to the State anxiously ignore or elide confronting these deep, societal problems. These people are still entranced by the false promise of symptomatic solutions through government legislation, such as banning a particular kind of gun. The statistical data about the limited effects of gun control is widely available for any curious and critical reader and we encourage people to think in complex ways—against reductive media narratives—about how they perceive the imbalances of power between the State and its people and the fracturing, volatile pressure people are subjected to within such a poisonous capitalistic society as they struggle with debt, poor health, food insecurity, loneliness, and endless war. We are not interested in debating new laws for firearms, knowing that in a capitalist and white supremacist society, any law is likely to be applied most severely against people of color and the poor.

B.: It seems that you are taking a different approach from many radical left-wing, anarchist and antifa organizations, regarding the way you interact with society. While often such groups descend into sectarian ideological purity, thus placing themselves and their actions against society, you tend to successfully intervene in your local context by embracing and reframing social traditions with emancipatory potential. In the description of what is RedneckRevolt you write that "In this project, political ideology is less important to us than our ability to agree on our organizing principles and work together". What made you choose this approach that some can call social anti-fascism?

R.R.: Redneck Revolt is not interested in sectarian contention. Writing in 1860, the African-American Abolitionist Frederick Douglass understood that ideological and theoretical debate indulged by so many on the left "gratifies their intellectual tastes, pleases their imaginations, titillates their sensibilities into a momentary sensation, but does not move them from the downy seat of inaction."

We take heed and choose action instead.

We are compelled to move, to create, to plan, to engage in our homeplaces: our neighborhoods, our communities, our villages, towns, and cities.

We abandon “the downy seat of inaction.” (We leave that cursed perch to the armchair anarchists, do-nothing communists, and especially to the anxious paralysis of the State-loving liberals.) Nothing substantial gets done by endless debate and a reluctance to actually attempt constructive efforts at making the small, social changes we require. It is important to confront fascists in the streets and in the courts and government buildings. But we also insist on the powerful effect of building up communities and to help them resist fear and oppression through autonomous action. Redneck Revolt is comprised of people from across the political spectrum and we are unified in our antifascist and antiracist goals and our focus on the local ground we share with our neighbors. Solidarity is forged through shared action.

B.: Because of your social approach you have encountered and collaborated with people from various backgrounds. How are local communities accepting your anti-racist messages for social liberation and do they also influence your group?

R.R.: Reception of our mission varies, but its simple and straightforward assertions, coupled with a belief that we need to meet people where they are and listen to the analysis they already bring has meant that we are able to build open relationships full of rich dialogue. We don't need nor want to convert anyone—we have no party platform people need to conform to. Instead, we are able to amplify and enhance the critiques working people *already have about the world they inhabit*. People are experts in their own lives and they don't need outsiders coming in to tell them what's wrong with those lives. Redneck Revolt seeks to take the struggles people are already experiencing and bring them into conversation with

broader struggles against racism and capitalism.

B.: What is the potential that social anti-fascism holds for one future that seems to be filled with multidimensional insecurity, encompassing racial, economic, ecological and other issues?

R.R.: Asking about the future potential of Redneck Revolt's strategy is the provocative but unanswerable question. Each member of Redneck Revolt has their own dreams, stitched together with the resilient thread of mutual aid and communal dedication to our shared survival and freedom. Local contexts and individual experiences, skills, and capacity shape how our project manifests and mutates. Certainly we attempt to hold all these social, political, and environmental struggles before us and to analyze the intersections and complex textures they produce. By letting go of the need for a programmatic plan and centralized strategy, there is the uneven and unpredictable flow of micro-energies from communities and regional affiliations that develop practical models and a focus on immediate needs.

We want to grow powerful social possibilities, make friends, strengthen our comrades, figure out how to solve one another's problems, keep each other healthy and fed, preserve our freedom, and defend our lives. We work together in consensus to try to build the world we all desire while understanding that the dangers we struggle against are constantly shifting and are deeply woven into the fabric of the lives we lead. We don't have things figured out. Theory is always in the service of practical action. Like so many of our comrades dedicated to fighting fascism and white supremacy, we are experimenting, playing within the social field, resisting in the ways that are needed in the moment but never imagining we have a perfect method or even that we fully understand the complexity of the issues we contend with. In humility, we are always open to critique.

This is a global moment for courage and radical love. Uncertainty abounds. Risk is always with us. We trust one another and yearn together for the ebullient world of freedom we dream of.

We fight to win!

B-FEST 7 Reclaim the Future | Δελτίο Τύπου & Radio Spot

B-FEST 7 | RECLAIM THE FUTURE

Διεθνές Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ του Περιοδικού Βαβυλωνία
25-26-27 Μαΐου 2018, Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών, Πειραιώς 256,
Αθήνα

Πενήντα χρόνια από τον Μάη του '68, το B-FEST, το διεθνές αυτοοργανωμένο και αυτοχρηματοδοτούμενο φεστιβάλ του πολιτικού περιοδικού BABYΛΩΝΙΑ, αναζητεί τα σύγχρονα νοήματα μιας εξέγερσης που έθεσε σε ριζική αμφισβήτηση την καταναλωτική κανονικότητα, διανοίγοντας ρήγματα προς το σήμερα των παγκόσμιων κοινοτήτων της αυτοκυβέρνησης, της άμεσης δημοκρατίας, της κοινωνικής οικολογίας.

«Reclaim the future» είναι το φετινό σύνθημα του φεστιβάλ, στο οποίο μεταξύ άλλων θα συμμετέχουν η Αμερικανίδα θεωρητικός Kristin Ross (πανεπιστήμιο Νέας Υόρκης), η δημοσιογράφος και συγγραφέας Debbie Bookchin, ο αρχιτέκτονας Eyal Weizman (πανεπιστήμιο του Λονδίνου), ο Christian Krähling (εργαζόμενος της Amazon), μέλος των Redneck Revolt από τις Η.Π.Α., μέλος της Γαλλικής ομάδας LundiMatin καθώς και άνθρωποι από την Κινηματογραφική Κομμούνια της Ροζάβα. Τέλος, κινήματα που υπερασπίζονται τα κοινά αγαθά από την Ελλάδα και το εξωτερικό, ενώ πλούσιο είναι, όπως κάθε χρόνο, το πολιτιστικό πρόγραμμα

με συναυλίες, προβολές, θέατρο, εκθέσεις.

Στο ψευδές δίλημμα «ελευθερία ή ισότητα», το οποίο μοιράζονται εξίσου Δεξιά και Αριστερά, εμείς απαντάμε: «ελευθερία με ισονομία και ισότητα εν τη ποικιλία, συνθλίβοντας τη σύγχρονη αποπνικτική γραφειοκρατία της οικονομίας».

Απέναντι στην επιθετική επιστροφή της ατζέντας της «ανάπτυξης» που λεηλατεί ανθρώπους, τόπους, μνήμες, πολιτισμούς, γη, νερό και αέρα, το φετινό B-FEST επιδιώκει την ανάδειξη των κοινωνικών αντιστάσεων και την επαναανοηματοδότηση του δημόσιου χώρου, ως χώρου ο οποίος αυτοθεσμίζεται με όρους άμεσης δημοκρατίας και εκτοπίζει έμπρακτα την κρατική-κεφαλαιοκρατική κυριαρχία. Όπως το βιώσαμε δέκα χρόνια πριν, στην εξέγερση του Δεκέμβρη, όπως το βιώνουν όσοι και όσες συμμετέχουν σε οριζόντιες αυτοοργανωμένες κοινότητες στον αστικό ιστό και την ύπαιθρο, παγκόσμια και τοπικά.

Από το Αφρίν ως τους ελεύθερους κοινωνικούς χώρους και από τις πρωτοβουλίες για την υπεράσπιση του αυτεξούσιου του σώματος μέχρι τις κινήσεις για την υπέρβαση των εθνοκρατικών διαχωρισμών, ένας κόσμος ελευθερίας και ισότητας ριζώνει.

Κόσμος υπαρκτός που αμφισβητεί το πρωτείο της οικονομίας ως κεντρικής σημασίας για την αναπαραγωγή της ζωής. Κόσμος που έμπρακτα πολεμά το τέρας του φασισμού, που επιχειρεί την μονοπώληση του δημόσιου λόγου για να συμπληρώσει τη θανατοπολιτική του Κράτους και των μηχανισμών εξουσίας. Κόσμος των κοινών, ως μιας αντιεξουσιαστικής πρότασης πέρα από το Κράτος και την Αγορά, ενάντια στη σύγχρονη μηχανοποίηση του ανθρώπινου παράγοντα στην εργασία, τον εταιρικό και ψηφιακό έλεγχο.

Δημιουργώντας πεδία ελευθερίας που αναδύονται παγκόσμια και φτιάχνουν το έδαφος για μια υπέρβαση της κρατικής και εταιρικής διαχείρισης: πέρα από τη λογική της αστικής ερήμου και την αντιμετώπιση του χώρου ως απέραντου οικοπέδου για εξόρυξη κερδών, όπως το άνυδρο μέλλον που, αυθαίρετα,

σχεδιάζουν τα διεθνή και εγχώρια οικονομικά λόμπι, χωρίς να υπολογίζουν τις ανθρώπινες ανάγκες και τις συμβιωτικές λειτουργίες της φύσης.

Η φαντασία έφτασε, όχι για να καταλάβει και να αναπαράγει τη διαχωρισμένη εξουσία, μα για να δημιουργήσει στιγμές ελευθερίας!

RECLAIM THE FUTURE!

Διεθνείς Συμμετοχές:

KRISTIN ROSS (Μάης '68)

DEBBIE BOOKCHIN (δημοκρατικός συνμοσπονδισμός)

EYAL WEIZMAN (Forensic Architecture)

REDNECK REVOLT (αντιφασισμός στις Η.Π.Α.)

MAKE AMAZON PAY! (ο αγώνας των εργαζομένων)

LUNDIMATIN (σύγχρονα κινήματα)

ROJAVA FILM COMMUNE (πόλεμος & τέχνη)

Κινήματα από Ευρώπη, Αμερική & Μέση Ανατολή | Συνάντηση για την Πόλη, την Ενέργεια και το Νερό | Αυτοοργανωμένος Αθλητισμός | Φεμινισμός & Κινήματα

ΟΜΙΛΙΕΣ | ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ | ΣΙΝΕΜΑ | ΘΕΑΤΡΟ | ΕΚΘΕΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ, ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ, ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ | ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ | ΚΟΜΙΞ | WORKSHOPS | DJ SETS

Πρόγραμμα Ομιλιών-Συζητήσεων: ΕΔΩ

Πολιτιστικό Πρόγραμμα: ΕΔΩ

Δείτε αναλυτικά τις φετινές διεθνείς συμμετοχές: Διεθνείς Συμμετοχές B-FEST 7

B-Fest 7 Radio Spot:

Η ηχογράφιση πραγματοποιήθηκε στο στούντιο της E'n'D Productions.

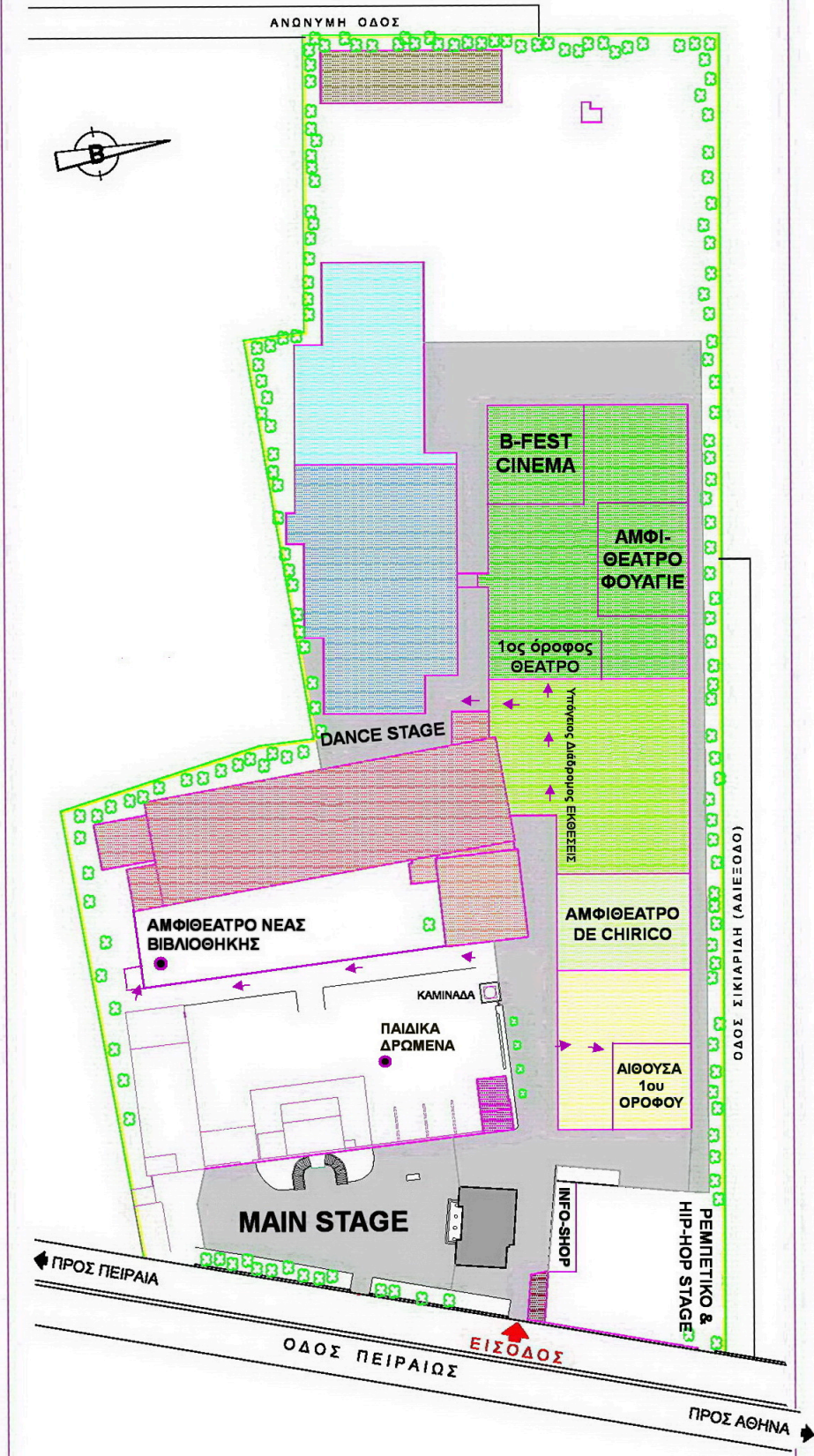
Στο μικρόφωνο ο θάναος Κόης (Lost Bodies).

[youtube id="xc656v40EIU"]

Στο **φλάυερ του προγράμματος του B-FEST** αναγράφονται αναλυτικά οι χώροι στους οποίους διεξάγονται οι διάφορες εκδηλώσεις:

Download (PDF, 830KB)

Σ
Χ
Ε
Δ
Ι
Ά
Υ
Ρ
Α
Μ
Α
Χ
Ω
Ρ
Ω
Ν
Β
F
E
S
T

**25-26-27
Μαΐου
2018**

**Ανωτάτη
Σχολή
Καλών
Τεχνών
Πειραιώς
256
Αθήνα**

B-FEST

ΔΙΕΘΝΕΣ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

WWW.BABYLONIA.GR

25-26-27
ΜΑΪΟΥ 2018

ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ
ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ 256

ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΕΥΡΩΠΗ,
ΑΜΕΡΙΚΗ & ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ
ΓΙΑ ΠΟΛΗ, ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΚΑΙ ΝΕΡΟ
ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ
ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ & ΚΙΝΗΜΑΤΑ

KRISTIN ROSS

(Μάης '68)

DEBBIE BOOKCHIN

(δημοκρατικός συνομοσπονδισμός)
-μέσω ζωντανής τηλεδιάσκεψης

EYAL WEIZMAN

(Forensic Architecture)

REDNECK REVOLT

(αντιφασισμός στις Η.Π.Α.)

MAKE AMAZON PAY!

(ο αγώνας των εργαζομένων)

LUNDIMATIN

(σύγχρονα κινήματα)

ROJAVA FILM COMMUNE

(πόλεμος & τέχνη)

**RECLAIM
THE FUTURE**

ΟΜΙΛΙΕΣ | ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ | ΣΙΝΕΜΑ | ΘΕΑΤΡΟ | ΕΚΘΕΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ & ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ | ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ | ΚΟΜΙΞ | WORKSHOPS | DJSETS

Διεθνείς Συμμετοχές B-FEST 7 | Participants B-FEST 7

Το Διεθνές Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ της Βαβυλωνίας, B-FEST, επιστρέφει για έβδομη χρονιά με καλεσμένους διεθνούς φήμης ομιλητές, καλλιτέχνες και ανθρώπους των κινημάτων.

B-FEST 7 | RECLAIM THE FUTURE

25-26-27 Μαΐου 2018, Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών, Πειραιώς 256, Αθήνα

Αστικές Εξεγέρσεις | Κινήματα από Ευρώπη, Αμερική & Μέση Ανατολή | Συνάντηση για την Πόλη, την Ενέργεια και το Νερό | Αυτοοργανωμένος Αθλητισμός | Φεμινισμός & Κινήματα | Κοινωνικός Αντιφασισμός

ΟΜΙΛΙΕΣ | ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ | ΣΙΝΕΜΑ | ΘΕΑΤΡΟ | ΕΚΘΕΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ, ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ, ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ | ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ | ΚΟΜΙΞ | WORKSHOPS | DJ SETS

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΕΣ: Kristin Ross: καθηγήτρια συγκριτικής γραμματολογίας στο Παν/μιο Νέας Υόρκης, επηρεασμένη σε μεγάλο

βαθμό από τη Γαλλική Φιλοσοφική Σχολή. Ερευνά εδώ και δεκαετίες την επαναστατική ιστορία και θεωρία με κύριο ενδιαφέρον τις γαλλικές αστικές εξεγέρσεις, όπως την Παρισινή Κομμούνα και τον Μάη του '68. Συγγραφέας πολλών βιβλίων μεταξύ των οποίων τα: “Communal Luxury: The Political Imaginary of the Paris Commune”, “May '68 and Its Afterlives” και “The Emergence of Social Space: Rimbaud and the Paris Commune”, που την έκαναν ευρέως γνωστή στα σύγχρονα κινήματα και στον χώρο της ριζοσπαστικής σκέψης.

Στο B-FEST θα μιλήσει για το μέλλον της δημοκρατίας και για αυτό που μένει ζωντανό από τον **Μάη του 1968**, πέρα από τις μνήμες και τις επετείους: *“Ο Μάης του '68 δεν έχει, κατά τη γνώμη μου, κανένα ενδιαφέρον παραμόνο εάν μπορεί να σχηματοποιήσει το υπάρχον και να ρίξει φως στην τρέχουσα κατάσταση. Αν δεν το κάνει αυτό, τότε θα έχουμε δίκιο να τον στείλουμε στον κάδο των ακρήστων”*.

Στα ελληνικά κυκλοφορεί το συλλογικό έργο “Πού Πηγαίνει η Δημοκρατία;” (εκδ. Πατάκη, 2013), στο οποίο γίνεται διάλογος μεταξύ της ίδιας και σημαντικών πολιτικών στοχαστών όπως ο Ρανσιέρ, ο Αγκάμπεν, ο Μπαντιού και ο Ζίζεκ.

Συνέντευξη στη Βαβυλωνία: Ο Μάης του '68 πέρα από τις Επετείους και τις Μνήμες Οι **Redneck Revolt** δημιουργήθηκαν το 2016 με έντονη δράση στον Αμερικάνικο Νότο. Το κίνημά τους αποτελείται από ένα δίκτυο αντιρατσιστικών, αντιφασιστικών ομάδων για την αυτοάμυνα των τοπικών κοινοτήτων στις Η.Π.Α. και τα μέλη τους προέρχονται από ένα ευρύ φάσμα πολιτικών και κοινωνικών καταβολών. Μάχονται για την κοινωνική απελευθέρωση ενάντια σε όλα τα καταπιεστικά συστήματα των καιρών, δίνοντας έμφαση σε θέματα αντιρατσισμού και καταπίεσης των φτωχών και εργαζομένων.

Στις πολιτείες της Αμερικής όπου επιτρέπεται η οπλοφορία οι Redneck Revolt διεξάγουν ένοπλες διαδηλώσεις και περιφρουρήσεις των δράσεων τους. Προτείνουν μία διαφορετική οπτική της οπλοκατοχής και οπλοφορίας των πολιτών. Οι ίδιοι

διατηρούν πολλές λέσχες σκοποβολής όπου εκπαιδεύουν τα μέλη τους στην ένοπλη αυτοάμυνα και στην αλληλοβοήθεια.

Οι πολιτικές ιδεολογίες τους είναι λιγότερο σημαντικές μπροστά στις κοινές οργανωτικές τους αρχές και τη συλλογική εργασία. Δημιουργούν τον απαραίτητο χώρο σε ανθρώπους που έχουν πολιτικοποιηθεί προσφάτως και που συνειδητοποιούν την ανάγκη για προστασία των κοινοτήτων τους από την αστυνομία και τους ακροδεξιούς.

www.redneckrevolt.org**Debbie Bookchin**: Αμερικανίδα βραβευμένη δημοσιογράφος και συγγραφέας, κόρη του γνωστού Αμερικάνου στοχαστή Murray Bookchin. Τα άρθρα και οι έρευνές της δημοσιεύονται διεθνώς σε ιστότοπους και εφημερίδες όπως στο The Atlantic, The Nation, The New York Times, HarperCollins Best Science Writing και άλλα.

Η Bookchin συνεχίζει τη διάδοση των ιδεών του δημοκρατικού συννομοσπονδισμού και του πώς αυτός εφαρμόζεται από τους Κούρδους στη Ροζάβα, συμμετέχοντας σε διεθνή φόρα και συνέδρια με διαλέξεις και παρουσιάσεις. Πρόσφατα κυκλοφόρησε στα ελληνικά το βιβλίο **“Η Επόμενη Επανάσταση: Λαϊκές συνελεύσεις και η προοπτική της άμεσης δημοκρατίας”** (εκδ. Ευτοπία, 2017) στο οποίο η ίδια έκανε την ανθολόγηση για πρώτη φορά δοκιμίων του πατέρα της για την ελευθερία και την άμεση δημοκρατία, *“προσφέροντας ένα ξεκάθαρο πολιτικό όραμα που μπορεί να μας ωθήσει να προχωρήσουμε από τις διαδηλώσεις προς τον κοινωνικό μετασχηματισμό”*.

Διετέλεσε Γραμματέας Τύπου στον Bernie Sanders, μέλος του κογκρέσου κατά την περίοδο 1991 έως 1994.

Eyal Weizman: Ισραηλινός βραβευμένος αρχιτέκτονας, καθηγητής Χωρικού & Οπτικού Πολιτισμού, διευθυντής του Ερευνητικού Κέντρου Αρχιτεκτονικής στο Goldsmiths, παν/μιο του Λονδίνου. Συγγραφέας πολλών βιβλίων με κύριο ενδιαφέρον την αρχιτεκτονική ως πολιτική παρέμβαση και τον ρόλο της πειθαρχίας στο σύγχρονο αστικό πεδίο πολέμου. Ιδρυτικό μέλος της ομάδας Decolonizing Architecture Art Residency στη

Δυτική Όχθη της Παλαιστίνης.

Ιδρυτής της ανεξάρτητης ερευνητικής ομάδας **Forensic Architecture**, η οποία χρησιμοποιεί εργαλεία της αρχιτεκτονικής για να εντοπίσει στον χώρο κρατικά εγκλήματα. Χρησιμοποιώντας σύγχρονες τεχνολογίες επιτήρησης και εντοπισμού, χαρτογράφησης και ανάλυσης του χώρου «αντιστρεφει» το βλέμμα και τη χρήση τους, από εργαλεία κρατικής βίας σε αποδείξεις των κρατικών, πολιτικών, περιβαλλοντικών εγκλημάτων και παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Οι αποδείξεις αυτές παρουσιάζονται στη δημόσια σφαίρα σε πολιτικά και νομικά φόρα ενώ χρησιμοποιούνται συχνά από δικαστήρια, διεθνείς οργανισμούς και οργανώσεις ανθρ. δικ/των.

Στο B-FEST, μαζί με τους Χριστίνα Βαρβία και Στέφανο Λεβίδη από το Forensic Architecture, θα παρουσιαστούν συγκεκριμένα ευρήματα και αποτελέσματα των ερευνών τους.

Μεταξύ των βιβλίων του Eyal Weizman βρίσκεται το πρόσφατο *Forensic Architecture: Violence at the Threshold of Detectability* (2017) καθώς και τα *Hollow Land: Israel's Architecture of Occupation*, *The Conflict Shoreline: Colonialism as Climate Change*, *Mengele's Skull*. Στα ελληνικά κυκλοφορεί το *Μέσα από τοίχους*, εκδ.Τοποβόρος (2011). Η **Lundimatin** είναι μία ομάδα με έδρα το Παρίσι, η οποία εκδίδει το ομώνυμο περιοδικό της κάθε πρωί Δευτέρας από τον Δεκέμβριο του 2014 έως σήμερα. Με εκατοντάδες δημοσιεύσεις και άρθρα, εκδόσεις βιβλίων και πάνω από 6 εκατομμύρια επισκέψεις στο σάιτ τους η Lundimatin κατέχει τη θέση της στον χώρο της Γαλλικής διανόησης και της ανατρεπτικής σκέψης. Ενώ θεωρείται από τις υπηρεσίες πληροφοριών ως η πολιτιστική και θεωρητική συνέχεια των ιδεών της “Αόρατης επιτροπής” (Invisible Committee) και των Tiqqun, η συντακτική της ομάδα συνεχίζει εντούτοις να ποικίλλει στις θέσεις που εκφράζει αλλά και στα ζητήματα που θέτει.

Οι φιλοσοφικές τους αναλύσεις ασχολούνται με κρίσιμα σύγχρονα ζητήματα όπως η κατάσταση εξαίρεσης σε Γαλλία και Ευρώπη και

όπως τα κοινωνικά κινήματα και οι αστικές εξεγέρσεις, που στοχεύουν στον μετασχηματισμό της καθημερινής ζωής και στη δυνατότητα μιας ριζικής αλλαγής του συστήματος.

Στο B-FEST, 50 χρόνια ακριβώς μετά τον Μάη του '68 και λίγες μόνο εβδομάδες μετά την κρατική καταστολή που υπέστη στη Γαλλία η αυτόνομη-ελεύθερη περιοχή της ZAD, η οποία μετράει κι αυτή μισόν αιώνα ζωής, θα συνομιλήσουμε με μέλος των *Lundimatin* για τις δυνατότητες και τις προοπτικές των σύγχρονων κινήματων. Μαζί μας στο B-Fest εργαζόμενοι από την Amazon στη Γερμανία και στην Πολωνία, οι οποίοι συμμετέχουν στο ***Amworkers*** και την εκστρατεία ***Make Amazon Pay!***. Θα μιλήσουν για τον αγώνα τους και τη νέα εποχή συνδικαλισμού που αναδύεται μέσα σε ένα περιβάλλον αυτοματοποίησης και ελέγχου, με την υπόσχεση του “έξυπνου” μέλλοντος.

Ήδη από το 2014, μάχονται χιλιάδες εργαζόμενοι της Amazon. Η εταιρεία εφοδιασμού και υψηλής τεχνολογίας έχει επεκτείνει ταχύτατα το δίκτυό της. Τα κέντρα εκτέλεσης των παραγγελιών είναι οι πραγματικοί βιομηχανικοί χώροι του σημερινού καπιταλισμού. Χιλιάδες άνθρωποι εκτελούν καθημερινά μία εξαντλητική και μονότονη εργασία ενώ ό,τι κάνουν ηχογραφείται και αναφέρεται στους ανωτέρους τους. Από αυτό το είδος εργασίας κερδίζουν, τουλάχιστον, όλοι όσοι έχουν υποκύψει στον εθισμό παραγγελιών μέσω του διαδικτύου ή όσοι εξαρτώνται από το σύστημα παράδοσης πακέτων. Οι απεργίες των εργαζομένων στην Amazon έχουν προχωρήσει σε διεθνές επίπεδο με τους εργάτες να επικοινωνούν μέσω του ***Amworkers***, μια προσπάθεια διεθνούς δικτύωσης των εργαζομένων από τα κάτω.

Παράλληλα, διεξάγεται μία συζήτηση ανάμεσα στα διάφορα μοντέλα συνδικαλιστικής οργάνωσης. Η ***Make Amazon Pay!*** έκανε την πρώτη της εμφάνιση τον Νοέμβριο του 2017 με μια εβδομάδα δράσης ενάντια στο Black Friday. Η εκστρατεία θέλει να ευαισθητοποιήσει την κοινωνία για τις εξελίξεις στον τομέα της τεχνολογίας και τις επιρροές της σε κάθε μέρος της ζωής και εργασίας, ενάντια στα σχέδια του Τζεφ Μπέζος και των φίλων του από το Silicon Valley.

Περισσότερες info εδώ. Στις αρχές του 2017, ο Γερμανός ακτιβιστής Sven Wegner βρέθηκε στο **Mexmur** - **ένα αμεσοδημοκρατικό κέντρο προσφύγων** στο Βόρειο Ιράκ/Νότιο Κουρδιστάν, από κοινού με μια μικρή ομάδα από το Διεθνιστικό Κέντρο Δρέσδης και απεσταλμένους του συλλόγου Κούρδων φοιτητών (ΥΧΚ). Δύο εβδομάδες έμειναν στο Mexmur, ένα στρατόπεδο προσφύγων, που λειτουργεί με τις αρχές του δημοκρατικού συνομοσπονδισμού, αποτελώντας μια “αμεσοδημοκρατική νήσο” στην ευρύτερη περιοχή του τριγώνου των πόλεων Kirkuk-Mossul-Erbil. Με αφετηρία αυτήν την εμπειρία ο ομιλητής θα προσπαθήσει να σκιαγραφήσει τους πολιτικούς συσχετισμούς στο Βόρειο Ιράκ, την προσφυγιά και την αυτοδιάθεση υπό συνθήκες πολέμου.

Περαιτέρω θα τεθούν υπό σύγκριση το πατριαρχικό/νεοφιλελεύθερο σύστημα του Νότιου Κουρδιστάν (Βόρειου Ιράκ) και αυτό του δημοκρατικού συνομοσπονδισμού του Δυτικού Κουρδιστάν (Βόρειας Συρίας). Η **Κινηματογραφική Κομμούνα της Ροζάβα** (Rojana Film Commune) αποτελεί το ομαδικό αποτέλεσμα καλλιτεχνών, ηθοποιών και σκηνοθετών της περιοχής. Δείχνει την επιμονή και αποφασιστικότητα των Κούρδων να φτιάξουν τέχνη εν μέσω πολέμου, παλεύοντας για την ύπαρξή τους και την ελευθερία. Η Κομμούνα-Ακαδημία παρέχει βοήθεια σε φίλους και συντελεστές στον χώρο του σινεμά στη Ροζάβα, ώστε να παράγουν και αναπαράγουν ταινίες και ντοκυμαντέρ.

Στο B-FEST θα προβληθεί η ταινία *“Ιστορίες των Κατεστραμμένων Πόλεων”*, δικιάς τους παραγωγής. Επίσης, θα μιλήσει ο Önder Çakar, σεναριογράφος της ταινίας και μέλος της ακαδημίας, ενώ θα υπάρξει και ζωντανή τηλεδιάσκεψη από τη Ροζάβα με τον σκηνοθέτη και άλλα μέλη της Κινηματογραφικής Ακαδημίας.

Σύνοψη ταινίας: Στα κουρδικά ονομάζεται *Rojana*, ή Δύση, ο τόπος που δύει ο ήλιος του Κουρδιστάν. Στα βόρεια της Συρίας, στο πεδίο μάχης του πιο βίαιου πολέμου... Είναι εδώ, στη Ροζάβα, σε 3 κατεστραμμένες πόλεις, που 3 ξεχωριστές ιστορίες αφηγούνται πώς ο άγριος πόλεμος καταστρέφει όχι μόνο τις πόλεις, αλλά και τους ανθρώπους...

Οι άνθρωποι που ζουν εκεί μετέτρεψαν τις τραγωδίες τους σε αποφασιστικότητα να αφήσουν μία καλύτερη Ροζάβα στις μελλοντικές γενιές. Οι δημιουργοί επιχειρούν να εξερευνήσουν τις παραλλήλους ανάμεσα στη φαντασία και τη ζωή με ιστορίες ειπωμένες στην ειλικρινή γλώσσα των ανθρώπων που τις έζησαν. Είναι η πρώτη ταινία μεγάλου μήκους που γυρίστηκε, στη δική τους γλώσσα, από την Κινηματογραφική Κομμούνα της Ροζάβα, που δημιουργήθηκε μετά την επανάσταση. **Reda Zine:** Μαροκινός σκηνοθέτης, ακτιβιστής, καθηγητής Οπτικ/κής Παραγωγής για Ζητήματα Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στο Κολέγιο *The Spring Hill* της Μπολόνια. Σκηνοθέτης και παραγωγός του ντοκυμαντέρ ***The Long Road to the Hall of Fame***, το οποίο και θα παρουσιάσει και θα προβάλλει φέτος για πρώτη φορά στην Ελλάδα, στο B-Fest. Καλλιτεχνικός διευθυντής του διεθνούς μουσικού project *P2P It Will be Wonderful*, το οποίο κέρδισε το βραβείο του καλύτερου #CC10 στην Κορέα το 2012. Σκηνοθέτησε 4 ντοκυμαντέρ για την AMITIE (Awareness on Migration, Development and Human Rights).

Ο Reda Zine έχει αγωνισθεί ενάντια στη λογοκρισία στον Αραβικό Κόσμο. Ο αγώνας του, που ξεκινά από τη δεκαετία του '90, είναι ένας από τους λόγους που μας έφερε κοντά, όταν τον Οκτώβρη του 2017 ήταν καλεσμένος σε εκδήλωση στον Ε.Κ.Χ. Nosotros μαζί με τον ράπερ και ακτιβιστή Mouad Belrhouate (L7a9d). Ο Reda Zine πρωτοστάτησε στο κίνημα για την αποφυλάκιση του Mouad, όταν αυτός φυλακίστηκε, κατηγορούμενος για αντικαθεστωτική δράση από το μοναρχικό καθεστώς του Μαρόκο.

Στο ***The Long Road to the Hall of Fame***, παρουσιάζεται το ταξίδι της ζωής του Tony King (a.k.a. Malik Farrakhan), ενός Αφροαμερικάνου ακτιβιστή, επικεφαλής της ασφάλειας του θρυλικού hip-hop συγκροτήματος **Public Enemy**. Από επαγγελματίας ποδοσφαιριστής των Buffalo Bills, δίπλα στον αδελφό του Charles King, μέχρι τις εμφανίσεις του σε *Blaxploitation* ταινίες, ως την επιλογή του να ασπαστεί το Έθνος του Ισλάμ, όντας στο πλαίσιο των κινημάτων για τα ανθρώπινα δικαιώματα στις Η.Π.Α. και στον αγώνα για τη χειραφέτηση των Αφροαμερικάνων. Οι αδερφοί King ήταν τα πρώτα αδέρφια στην

ιστορία του αμερικάνικου ποδοσφαίρου, που έπαιξαν στην ίδια ομάδα (1965), κατόρθωμα που τους χάρισε την είσοδο στο Hall of Fame του NFL (National Football League).

Το ντοκυμαντέρ έκανε πρεμιέρα στο Παναφρικανικό φεστιβάλ ταινιών στο Λος Άντζελες και κέρδισε το πρώτο βραβείο κριτών στο φεστιβάλ *Νύχτες Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων 2015*. Το soundtrack υπογράφει ο Chuck D και οι Impossebulls. Έκθεση Σκίτσου: ***“Durchs wilde Kurdistan” (Μέσα από το άγριο Κουρδιστάν)*** από τους Ricalletto & Sven Wegner / Διεθνιστικό Κέντρο Δρέσδης.

Ο τίτλος της έκθεσης παραπέμπει σε ένα μυθιστόρημα του Karl May. Ο ίδιος βέβαια δεν πρέπει να βρέθηκε ποτέ στο Κουρδιστάν. Μία μικρή ομάδα από τη Δρέσδη όμως, συμπεριλαμβανομένου και του σκιτσογράφου Ricalletto, έκανε όντως ένα ταξίδι στο Νότιο Κουρδιστάν στις αρχές του 2017. Εκεί συναντήθηκαν με ανθρώπους διαφορετικών πολιτικών καταβολών και ήρθαν σε επαφή με εγχειρήματα και δομές.

Επικεντρώθηκαν κυρίως στο κέντρο προσφύγων Mexmûr, που αυτοοργανώνεται “ριζοσπαστικά δημοκρατικά“, όπως διατυπώνεται από το κούρδικο απελευθερωτικό κίνημα. Εκεί διαμένουν περίπου 15.000 άνθρωποι, που αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν τη δεκαετία του 90’ λόγω των διώξεων του τουρκικού κράτους κατά των Κούρδων. Τη βάση της λειτουργίας του κέντρου αποτελούν οι αρχές του δημοκρατικού συνομοσπονδισμού.

Κατά την περίοδο του ταξιδιού, το ISIS είχε υπό τον έλεγχό του τη Μοσούλη και κομμάτια του Ιράκ και της Συρίας. Υπό αυτές τις συνθήκες, η αποστολή από τη Δρέσδη επισκέφτηκε το μέτωπο του Kirkuk, αλλά και τα βουνά Qandil, που αποτελούν το σημείο οπισθοχώρησης του PKK, έτσι ώστε να σχηματίσουν μια εικόνα για τη ζωή και τον αγώνα των ανταρτών. Κάπως έτσι δημιουργήθηκε ένα ταξιδιωτικό ρεπορτάζ με τη μορφή Graphik Novel, διάφορες συνεντεύξεις/πορτρέτα και πολλά σκίτσα.

Την έκθεση φιλοξένησε και το μουσείο μοντέρνας τέχνης στη Φρανκφούρτη. Αυτόν τον καιρό οι δημιουργοί της έκθεσης

ετοιμάζουν να εκδώσουν ένα βιβλίο με θέμα το ταξίδι τους. Ο Sven Wegner ετοιμάζει, επίσης, ένα ντοκιμαντέρ για τη Ροζάβα. Πρόγραμμα Ομιλιών-Συζητήσεων **ΕΔΩ**

Πολιτιστικό Πρόγραμμα **ΕΔΩ**

B - FEST 7 : Πολιτιστικό Πρόγραμμα

B-FEST

ΔΙΕΘΝΕΣ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

WWW.BABYLONIA.GR

25-26-27
ΜΑΪΟΥ 2018

ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ 256

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25

MAIN STAGE:

ΑΡΝΑΚΙΑ 🍌 ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ+ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΚΑΤΣΙΜΑΝΗΣ (ΕΝΔΕΛΕΧΕΙΑ) 🍌 LOST BODIES
🍌 NEW ZERO GOD 🍌 STRESS 🍌 THE TITZ

ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ STAGE:

DAVA DURI (έντεχνα, ρεμπέτικα)
🍌 ΜΟΥΚΛΙΟΜΟΣ (Gypsy jazz & Ηπειρώτικα από τον Παρακάλαμο)

DANCE STAGE:

DMOZ 🍌 DOHEN GR 🍌 DROSIS 🍌 MACKENZIE 🍌
ΝΙΚΟΣ ΘΑΝΟΣ 🍌 ST.M.

ΣΑΒΒΑΤΟ 26

MAIN STAGE:

ΜΑΡΙΝΑ ΣΑΤΤΙ & FONÉS 🍌 PENNY DREADFUL 🍌
RADIO SOL 🍌 THEE HOLY STRANGERS 🍌
XENOFON RAZIS (Punkoustic StreetFolk Project)

HIP-HOP STAGE:

DTAEYS & VIRAL 🍌 MC YINKA & THE FUZICS 🍌
INFINIK & VOX POPULI 🍌 ΝΕΚΡΟΙ ΑΠΟ ΚΟΥΝΙΑ 🍌
ΟΒΝΟΧΙΟΥΣ ΚΑΣ & DJ BATTLECRY 🍌
ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ 🍌 ΦΟΥΛ ΤΟΥ ΡΗΓΑ

DANCE STAGE:

DI.CAPA 🍌 DRUG4U B2B JOCODE 🍌
MR.M B2B SIMOS ARES 🍌 SANITER&THEREMIN
🍌 REGGAE/DUB STATION IRIE
ACTION SOUND SYSTEM
🍌 ΧΑΛΚΙΝΑ ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΕΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ 27

MAIN STAGE:

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΓΚΑΣ & RUDY ROOTS 🍌 DIRTY FUSE 🍌
FUNDACAR 🍌 TOXIC RABBITS 🍌 TSIRI BAND

ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ STAGE:

ΡΕΜΠΕΤΙΚΗ ΚΟΜΠΑΝΙΑ «ΕΞΙ-ΠΕΝΤΕ»

ΟΙ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΞΕΚΙΝΟΥΝ
ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΣΤΙΣ 21:00

ΘΕΑΤΡΟ

«ΜΑΜΜΑ ΤΟΝΙ»

των Φράνκα Ράμε & Ντάριο Φο,
Ομάδα Πείρα(γ)μα
«Ο ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΣΦΑΓΗΣ» της Γιασμίνα Ρεζά,
Ομάδα Theatre de Votanique

ΧΟΡΟΣ

Workshop Αργεντινικού Τάνγκο
από την Πρωτοβουλία Ανήσυχων Τανγκέρων

ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ:

B-FEST CINEMA

Προβολές Ντοκιμαντέρ 🍌 Ταινιών
Μυθοπλασίας 🍌 Ταινιών Μικρού
Μήκους 🍌 Συζητήσεις με σκηνοθέτες
& συντελεστές

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ:

«ΕΝΑΣ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟΣ ΜΑΗΣ»
(ΕΞΕΓΕΡΣΗ: 50 ΧΡΟΝΙΑ ΜΑΗΣ '68 -
10 ΧΡΟΝΙΑ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ '08), Γιώργος Μικάλεφ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ:

«ΑΠΟ-ΤΥΠΩΜΑΤΑ ΑΣΤΙΚΟΥ ΤΟΠΙΟΥ»,
Γιώργος Νικολαΐδης

ΣΚΙΤΣΟ: «DURCHS WILDE KURDISTAN»

(ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΡΙΟ ΚΟΥΡΔΙΣΤΑΝ),
Ricalletto & Sven Wegner /
Διεθνιστικό Κέντρο Δρέσδης.

ΕΚΘΕΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ & ΑΥΤΟΕΚΔΟΣΕΩΝ ΚΟΜΙΞ-ΦΑΝΖΙΝ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΡΩΜΕΝΑ

RECLAIM THE FUTURE

ΟΜΙΛΙΕΣ | ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ | ΣΙΝΕΜΑ | ΘΕΑΤΡΟ | ΕΚΘΕΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ & ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ | ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ | ΚΟΜΙΞ | WORKSHOPS | DJSETS

Διεθνές Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ του Περιοδικού Βαβυλωνία
25-26-27 Μαΐου 2018 | Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών, Πειραιώς
256, Αθήνα

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25

MAIN STAGE:

ΑΡΝΑΚΙΑ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ+ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΤΣΙΜΑΝΗΣ (ΕΝΔΕΛΕΧΕΙΑ)

LOST BODIES

NEW ZERO GOD

STRESS

THE TITZ

ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ STAGE:

DAVA DURİ (έντεχνα, ρεμπέτικα)

ΜΟΥΚΛΙΟΜΟΣ (Gypsy jazz & Ηπειρώτικα από τον Παρακάλαμο)

DANCE STAGE (22:00):

DMOZ

DOHEN GR

DROSIS

MACKENZIE

NIKOS THANOS

ST.M.

ΣΑΒΒΑΤΟ 26

MAIN STAGE:

MAPINA ΣΑΤΤΙ & FONES

PENNY DREADFUL

RADIO SOL

THEE HOLY STRANGERS

XENOFON RAZIS (Punkoustic StreetFolk Project)

HIP-HOP STAGE:

DTAEYS & VIRAL

MC YINKA & THE FUZICS
INFINIK & VOX POPULI
ΝΕΚΡΟΙ ΑΠΟ ΚΟΥΝΙΑ
OBNOXIUS KAS & DJ BATTLECRY
ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ
ΦΟΥΛ ΤΟΥ ΡΗΓΑ

DANCE STAGE (22:00):

DI.CAPA
DRUG4U B2B JOCODE
MR.M B2B SIMOS ARES
SANITER&THEREMIN

REGGAE/DUB STATION

IRIE ACTION SOUND SYSTEM

ΧΑΛΚΙΝΑ ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΕΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ 27

MAIN STAGE:

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΓΚΑΣ & RUDY ROOTS
DIRTY FUSE
FUNDRACAR
TOXIC RABBITS
TSIRI BAND

ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ STAGE:

ΡΕΜΠΕΤΙΚΗ ΚΟΜΠΑΝΙΑ «ΕΞΙ-ΠΕΝΤΕ»

*ΟΙ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΞΕΚΙΝΟΥΝ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ στις 21:00

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ | B-FEST Cinema

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25/05

17:30 **RADIANCE OF RESISTANCE** (2016, Jesse Roberts, 59', Παλαιστίνη/ΗΠΑ).

18:30 Κινήματα Αντίστασης & η Έξοδος από τα Γκέτο της Αμερικής στα 60ς-70ς: **THE LONG ROAD TO THE HALL OF FAME: FROM TONY KING**

ΤΟ MALIK FARRAKHAN (2015, Reda Zine, 66', Ιταλία) + Συζήτηση με τον σκηνοθέτη.

20:30 **INVISIBLE** (2015, Δημήτρης Αθανίτης, 84') + Συζήτηση με τον σκηνοθέτη.

22:30 **Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ** (2017, Ελίνα Ψύκου, 111') + Συζήτηση με την σκηνοθέτη.

00:50 Αφιέρωμα στον Τζίμη Πανούση: **Ο ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ ΤΩΝ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ** (1983, Νίκος Ζερβός, 87') + Συζήτηση με τον σκηνοθέτη.

02:50 Αφιέρωμα Μάης '68: **ΠΕΘΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑ** (Mourir à trente ans, 1982, Romain Goupil, 95', Γαλλία).

ΣΑΒΒΑΤΟ 26/05

16:00-18:30 Μεσημεριανή Ζώνη: «Από 3 μέχρι 103 ετών» – **ΧΑΪΝΤΙ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ** (Arupusu no shôjo Haiji, 1974, Isako Takahata, Ιαπωνία).

18:30 **LUDLOW, ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΑΚΑ** (2015, Λεωνίδα Βαρδαρός, 70', Ελλάδα/ΗΠΑ) + Συζήτηση με τον σκηνοθέτη.

20:00 **ΜΗΔΕΙΑ...ΚΡΕΙΣΣΩΝ ΤΩΝ ΕΜΩΝ ΒΟΥΛΕΥΜΑΤΩΝ** (2014, Νίκος Γραμματικός, 93') + Συζήτηση με σκηνοθέτη και συντελεστές.

22:00 **ΠΑΓΟΒΟΥΝΟ** (2018, Μάνος Παπαδάκης, 35') + Συζήτηση με σκηνοθέτη και συντελεστές.

23:10 **ΣΤΗΝ R'** (2017, Κινηματογραφική Ομάδα «Στην R'», 93') + Συζήτηση με την Κινηματογραφική Ομάδα «Στην R'».

01:00 **ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΩΓΟΥ: ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ** (2012, Αντώνης Μποσκοίτης, 67') + Συζήτηση με τον σκηνοθέτη.

02:40 Αφιέρωμα Μάης '68: **Ο ΓΑΛΑΞΙΑΣ** (La Voie Lactée, 1969, Luis Bunuel, 102', Γαλλία).

ΚΥΡΙΑΚΗ 27/05

16:00-18:10 Μεσημεριανή Ζώνη «Από 3 μέχρι 103 ετών» – **ΧΑΪΝΤΙ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ** (Arupusu no shôjo Haiji, 1974, Isako Takahata, Ιαπωνία).

18:10 **ΜΙΚΡΟΥ ΜΗΚΟΥΣ 1**

PAPERS, PLEASE: THE SHORT FILM (2018, Nikita Ordynskiy, 11', Ρωσία), **ΚΑΛΗΝΥΧΤΑ** (2017, Θάνος Κερμίτσης, 35'), **THE INVISIBLE**

HAND OF ADAM SMITH (2017, Slobodan Maksimović, 15', Σλοβενία),
BRAZUCA (2017, Φαίδων Γκρέτσικος, 19'), **8^η ΗΠΕΙΡΟΣ** (2017,
Γιώργος Ζώης, 11').

19:45 **Η ΘΗΛΕΙΑ** [Ilmik\The Noose] (2017, Θωμάς Σιδέρης, 104') +
Συζήτηση με τον σκηνοθέτη.

22:00 **LINES** (2016, Βασίλης Μαζωμένος, 88') + Συζήτηση με τον
σκηνοθέτη.

00:00 **SYMPTOMA** (2015, Άγγελος Φραντζής, 87') + Συζήτηση με τον
σκηνοθέτη.

02:00 **ΜΙΚΡΟΥ ΜΗΚΟΥΣ 2**

FELONY (2014, Θάνος Κερμίτσης, 5'), **DRAG ME** (2013, Νίκος
Κέλλης, 6'), **ΙΛΙΣΣΟΣ – ΟΛΑ ΗΤΑΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΙ ΟΛΑ ΗΤΑΝ ΨΕΜΑ**
(2015, Σωτήρης Μπέκας, 30'), **BIG RISK** (1978, Mark Zenner, 17',
Αυστραλία).

*Όλες οι προβολές αρχίζουν στην ώρα τους, είναι σε ποιότητα
εικόνας Full HD 1080p, ήχου Dolby Digital και έχουν και
αγγλικούς υπότιτλους (All Screenings with eng subtitles).

ΘΕΑΤΡΟ

ΣΑΒΒΑΤΟ 26/05

21:00 «**ΜΑΜΜΑ ΤΟΝΙ**» των Φράνκα Ράμε και Ντάριο Φο από τη
θεατρική ομάδα Πείρα(γ)μα

ΚΥΡΙΑΚΗ 27/05

21:00 «**Ο ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΣΦΑΓΗΣ**» της Γιασμίνα Ρεζά από τη θεατρική
ομάδα Theatre de Votanique

ΧΟΡΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 27/05

18:30 Workshop Αργεντινικού Τάνγκο από την Πρωτοβουλία
Ανήσυχων Τανγκέρων (χώρος θεατρου)

ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΡΩΜΕΝΑ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25/05

18:30 **Θεατρικό παιχνίδι.**

19:30 «**La Petite Marguerite**»: εικαστική εγκατάσταση με σαπουνόφουσκες από τη Βάσια Τσώτσου.

20:30 **Magic Show**: μαγικά κόλπα & παιχνίδι με τον Clown Bambino.

ΣΑΒΒΑΤΟ 26/05

18:00 **Εργαστήρι ζωγραφικής με άχρηστα υλικά** από τη Σμολοκτού Έλενα, παιδαγωγό, εμπυχωτρία.

19:00 Παράσταση «**Το Μαγικό Τύμπανο**» του Gianni Rodari, από την ομάδα theatre de votanique.

20:00 Παράσταση «**Ένας Δράκος στην Κάλτσα μου**», με ζωντανή μουσική από παραδοσιακά ακούσματα, εμπνευσμένη από το παραμύθι του Jack Kent «Δεν υπάρχουν δράκοι», από την ομάδα κουκλοθεάτρου Karabola Puppet Theatre.

ΚΥΡΙΑΚΗ 27/05

18:30 Εργαστήρι αφήγησης παραμυθιού και ζωγραφικής «**Ένας Δράκος και Μισός**», από τη Χριστίνα Λιόγαρη, ηθοποιό, εμπυχωτρία και την Έλενα Σμολοκτού, παιδαγωγό.

20:30 Παιχνίδια & Μπαλονοκατασκευές.

ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ:

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ: «ΕΝΑΣ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟΣ ΜΑΗΣ» (ΕΞΕΓΕΡΣΗ: 50 ΧΡΟΝΙΑ ΜΑΗΣ '68 – 10 ΧΡΟΝΙΑ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ '08), Γιώργος Μικάλεφ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: «ΑΠΟ-ΤΥΠΩΜΑΤΑ ΑΣΤΙΚΟΥ ΤΟΠΙΟΥ», Γιώργος Νικολαΐδης

ΣΚΙΤΣΟ: “DURCHS WILDE KURDISTAN” (ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΡΙΟ ΚΟΥΡΔΙΣΤΑΝ), Ricalletto & Sven Wegner / Διεθνιστικό Κέντρο Δρέσδης.

ΕΚΘΕΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ & ΑΥΤΟΕΚΔΟΣΕΩΝ ΚΟΜΙΞ-ΦΑΝΖΙΝ

Πρόγραμμα Ομιλιών-Συζητήσεων **ΕΔΩ**

B-FEST

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

WWW.BABYLONIA.GR

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ B-FEST Cinema

25-26-27
ΜΑΪΟΥ 2018

ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ
ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ 256

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25/05

17.30 RADIANCE OF RESISTANCE
(2016, Jesse Roberts, 59',
Παλαιστίνη/ΗΠΑ).

18:30 Κινηματα Αντίστασης
και η Έξοδος από τα Γκέτο
της Αμερικής στα 60s-70s:
**THE LONG ROAD TO THE HALL
OF FAME: FROM TONY KING
TO MALIK FARRAKHAN**
(2015, Reda Zine, 66', Ιταλία) +
Συζήτηση με τον σκηνοθέτη.

20:30 INVISIBLE
(2015, Δημήτρης Αθανίτης, 84')
+ Συζήτηση με τον σκηνοθέτη.

22:30 Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ
(2017, Ελίνα Ψύκου, 111')
+ Συζήτηση με την σκηνοθέτη.

**00:50 Αφιέρωμα στον Τζίμ
Πανούση:
Ο ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ ΤΩΝ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ**
(1983, Νίκος Ζερβός, 87')
+ Συζήτηση με τον σκηνοθέτη.

**02:50 Αφιέρωμα Μάνς '68:
ΠΕΘΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑ**
(Mourir à trente ans, 1982,
Romain Goupil, 95', Γαλλία).

ΣΑΒΒΑΤΟ 26/05

16:00-18:30 Μεσημεριανή Ζώνη:
«Από 3 μέχρι 103 ετών» -
ΧΑΪΝΤΙ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ (Arupusu no shôjo
Haiji, 1974, Isako Takahata, Ιαπωνία).

**18:30 LUDLOW, ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ
ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΑΚΑ**
(2015, Λεωνίδας Βαρδαρός, 70',
Ελλάδα/ΗΠΑ) + Συζήτηση με τον σκηνοθέτη.

**20:00 ΜΗΔΕΙΑ...ΚΡΕΙΣΣΩΝ ΤΩΝ ΕΜΩΝ
ΒΟΥΛΕΥΜΑΤΩΝ** (2014, Νίκος Γραμματικός,
93') + Συζήτηση με σκηνοθέτη και συντελεστές.

22:00 ΠΑΓΟΒΟΥΝΟ
(2018, Μάνος Παπαδάκης, 35')
+ Συζήτηση με σκηνοθέτη και συντελεστές.

23:10 ΣΤΗΝ R' (2017, Κινηματογραφική
Ομάδα «Στην R'», 93') + Συζήτηση
με την Κινηματογραφική Ομάδα «Στην R'».

**01:00 ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΩΓΟΥ:
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ**
(2012, Αντώνης Μποσκοϊτής, 67')
+ Συζήτηση με τον σκηνοθέτη.

**02:40 Αφιέρωμα Μάνς '68:
Ο ΓΑΛΛΕΪΑΣ** (La Voie Lactée, 1969,
Luis Bunuel, 102', Γαλλία)

ΚΥΡΙΑΚΗ 27/05

16:00-18:10 Μεσημεριανή Ζώνη:
«Από 3 μέχρι 103 ετών» -
ΧΑΪΝΤΙ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ (Arupusu no shôjo
Haiji, 1974, Isako Takahata, Ιαπωνία).

18:10 ΜΙΚΡΟΥ ΜΗΚΟΥΣ 1
PAPERS, PLEASE: THE SHORT FILM (2018,
Nikita Ordynskiy, 11', Ρωσία), **ΚΑΛΗΝΥΧΤΑ**
(2017, Θάνας Κερμίτσας, 35'), **THE
INVISIBLE HAND OF ADAM SMITH**
(2017, Slobodan Maksimović, 15', Σλοβενία),
BRAZUCA (2017, Φάιδων Γκρέτσικος, 19'),
8η ΗΠΕΙΡΟΣ (2017, Γιώργος Ζώης, 11').

19:45 Η ΘΗΛΕΙΑ [Ilmik\The Noose] (2017,
Θωμάς Σιδέρης, 104')
+ Συζήτηση με τον σκηνοθέτη.

22:00 LINES (2016, Βασίλης Μαζωμένος,
88') + Συζήτηση με τον σκηνοθέτη.

00:00 ΣΥΜΠΤΟΜΑ (2015, Άγγελος
Φραντζής, 87') + Συζήτηση με τον σκηνοθέτη.

02:00 ΜΙΚΡΟΥ ΜΗΚΟΥΣ 2
FELONY (2014, Θάνας Κερμίτσας, 5'),
DRAG ME (2013, Νίκος Κέλλης, 6'), **ΙΛΙΣΣΟΣ**
- **ΟΛΑ ΗΤΑΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΙ ΟΛΑ ΗΤΑΝ**
ΨΕΜΑ (2015, Σωτήρης Μπέκας, 30'), **BIG
RISK** (1978, Mark Zenner, 17', Αυστραλία).

Όλες οι προβολές αρχίζουν στην ώρα τους, έχουν και αγγλικούς υπότιτλους
(All Screenings with eng subtitles)

RECLAIM THE FUTURE

σε ποιότητα εικόνας

και ήχου

ΟΜΙΛΙΕΣ | ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ | ΣΙΝΕΜΑ | ΘΕΑΤΡΟ | ΕΚΘΕΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ & ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ | ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ | ΚΟΜΙΞ | WORKSHOPS | DJSETS

B-FEST

ΔΙΕΘΝΕΣ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

WWW.BABYLONIA.GR

25-26-27
ΜΑΪΟΥ 2018

ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ 256

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25

18:30 Θεατρικό παιχνίδι.

19:30 «La Petite Marguerite»:

εικαστική εγκατάσταση με σαπουνόφουσκες από τη Βάσια Τσώτσου.

20:30 Magic Show: μαγικά κόλπα & παιχνίδι με τον Clown Bambino.

ΣΑΒΒΑΤΟ 26

16:00-18:30 Μεσημεριανή Ζώνη Σινεμά: «Από 3 μέχρι 103 ετών» -
ΧΑΪΝΤΙ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ (και αγγλικοί υπότιτλοι).

18:00 Εργαστήρι ζωγραφικής με άχρηστα υλικά

από τη Σμολοκτού Έλενα, παιδαγωγό, εμπυκώτρια.

19:00 Παράσταση «Το Μαγικό Τύμπανο»

του Gianni Rodari, από την ομάδα theatre de votanique.

20:00 Παράσταση «Ένας Δράκος στην Κάλτσα μου», με ζωντανή μουσική

από παραδοσιακά ακούσματα, εμπνευσμένη από το παραμύθι του Jack Kent «Δεν υπάρχουν δράκοι»,
από την ομάδα κουκλοθεάτρου Karabola Puppet Theatre.

ΚΥΡΙΑΚΗ 27

16:00-18:10 Μεσημεριανή Ζώνη Σινεμά: «Από 3 μέχρι 103 ετών» -
ΧΑΪΝΤΙ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ (και αγγλικοί υπότιτλοι).

18:00 Συζήτηση για την ελευθεριακή παιδεία:

Παρουσίαση του Ελευθεριακού Νηπιαγωγείου «Το Μικρό Δέντρο»
με μέλη από τη συνέλευση δασκάλων και γονέων του Μικρού Δέντρου.

18:30 Εργαστήρι αφήγησης παραμυθιού και ζωγραφικής

«Ένας Δράκος και Μισός», από τη Χριστίνα Λιόγαρη, ηθοποιό, εμπυκώτρια
και την Έλενα Σμολοκτού, παιδαγωγό.

20:30 Παιχνίδια & Μπαλονοκατασκευές.

RECLAIM THE FUTURE

παιδικά δρώμενα

B-FEST 7: Πρόγραμμα Ομιλιών-Συζητήσεων | B-FEST 7: Programme of Discussions & Speeches

(English below)

Το Διεθνές Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ της Βαβυλωνίας B-FEST επιστρέφει με καλεσμένους διεθνούς φήμης ομιλητές, καλλιτέχνες και ανθρώπους των κινημάτων.

B-FEST 7 | RECLAIM THE FUTURE

25-26-27 Μαΐου 2017, Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών, Πειραιώς 256, Αθήνα

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΜΙΛΙΩΝ-ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ:

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25/05

18:00 Είναι ο Φεμινισμός το Κίνημα της Εποχής; Συζήτηση για την Ατζέντα που Διαμορφώνουν το #metoo & τα Κινήματα Πολιτικοποίησης της Έμφυλης Βίας

Λίνα Θεοδώρου (ομάδα Κιουρί@)

Parvus Princeps (ακτιβιστής)

Ελιάνα Καναβέλη (διδάκτωρ κοινωνιολογίας, περ. Βαβυλωνία)

18:30 Πολιτικός Λόγος & Ποδόσφαιρο: Το Πείραμα της Αυτοδιαχείρισης

Μάκης Διόγος (αθλητικός δημοσιογράφος)

Μέλος του Αδέσποτου Αθηνών (αυτοοργανωμένη ομάδα ποδοσφαίρου σάλας)

19:00 Πόλεμος & Τέχνη | Ροζάβα: Ιστορίες των Κατεστραμμένων

Πόλεων

Mirko Turunc (Salonicasolidarity Afrin)

Önder Çakar (σεναριογράφος της ταινίας)

Ακολουθεί προβολή της ταινίας “Stories from Destroyed Cities”, παραγωγή: Ronaja Film Commune + Ζωντανή τηλεδιάσκεψη από Ροζάβα με μέλη της Κινηματογραφικής Ακαδημίας της Ροζάβα.

20:30 Redneck Revolt: Αντιφασισμός & Οπλοκατοχή στις Η.Π.Α.

Μέλος των Redneck Revolt

Κώστας Σαββόπουλος (περ. Βαβυλωνία)

ΣΑΒΒΑΤΟ 26/05

18:00 Πετρέλαια, Εξορύξεις, Φράγματα: Ενέργεια για Τι & για Ποιον;

Συμμετοχές από κινήματα για την ενέργεια και το νερό.

Μέλη από την Ανοιχτή Συνέλευση στα Γιάννενα ενάντια στις Εξορύξεις Πετρελαίου

Τάσος Κεφαλάς (Δίκτυο «Μεσοχώρα-Αχελώος SOS)

Στέφανος Μπατσής (περ. Βαβυλωνία)

18:00 «Imprimatur και Ιεροί Λογοκριτές» | Γιατί τα Μέσα που δημιουργούν τα fake news κηρύσσουν σταυροφορίες εναντίον τους;

Μαρίνα Μεϊντάνη (Ασύνταχτος Τύπος)

Λουκάς Σταμέλλος (omniatv)

Γιώργος Παπαχριστοδούλου (περ. Βαβυλωνία)

+ προβολή βίντεο, γραφικών & ντοκουμέντων

18:30 Αυτοματοποίηση, Έλεγχος & το Κίνημα Make Amazon Pay!

Christian Krähling (εργαζόμενος της Άμαζον)

John Malamatinas (ακτιβιστής)

Γρηγόρης Τσιλιμαντός (περ. Βαβυλωνία)

19:30 Η Αρχιτεκτονική του Πολέμου: Πόλεις, Βία & Εντοπισμός

Eyal Weizman (αρχιτέκτονας, Goldsmiths, παν/μιο του Λονδίνου)

Χριστίνα Βαρβία & Στέφανος Λεβίδης (Forensic Architecture)

Σπύρος Τζουανόπουλος (περ. Βαβυλωνία)

20:30 Ο Μάης του '68 & η Συνέχειά του: Πού Πηγαίνει η

Δημοκρατία;

Kristin Ross (παν/μιο Νέας Υόρκης)

Αλέξανδρος Σχισμένος (περ. Βαβυλωνία)

ΚΥΡΙΑΚΗ 27/05

18:00 Ελευθεριακή Παιδεία: Παρουσίαση του Ελευθεριακού Νηπιαγωγείου «Το Μικρό Δέντρο»

Μέλη από τη συνέλευση δασκάλων και τη συνέλευση γονέων του Μικρού Δέντρου.

18:00 Πόλη & Νέα Αστικά Κινήματα

Συμμετοχές αστικών κινημάτων από του Φιλοπάππου ως τα ρέματα της Αττικής.

19:00 Σύγχρονα Κινήματα & Στιγμές Εξέγερσης: Μάιος '68, Δεκέμβρης '08, ZAD

Μέλος των Lundimatin (Γαλλία)

Φιλήμονας Πατσάκης (περ. Έρμα)

Πέτρος Τζιέρης (Αντιεξουσιαστική Κίνηση)

20:00 Η Υπόσχεση της Άμεσης Δημοκρατίας & το Παράδειγμα των Κούρδων

Debbie Bookchin (Αμερικανίδα δημοσιογράφος, συγγραφέας – με ζωντανή τηλεδιάσκεψη)

Sven Wegner (Διεθνιστικό Κέντρο Δρέσδης)

Yavor Tarinski (TRISE, περ. Βαβυλωνία)

B-FEST 7 | RECLAIM THE FUTURE

International Antiauthoritarian Festival of Babylonia Journal
25-26-27 May 2017, Athens School of Fine Arts, Greece

DISCUSSIONS | CONCERTS | CINEMA | THEATRE | BOOK & PHOTOGRAPHY
EXHIBITION | CHILDREN'S ACTIVITIES | COMIX | WORKSHOPS | DJ
SETS

Programme of Discussions and Speeches:

FRIDAY 25/05

18:00 Is Feminism the Movement of our Era? Discussion on the agenda that is being created by #metoo and the movements for politicization of gender violence

Lina Theodorou (Kiouri@)

Parvus Princeps (activist)

Eliana Kanaveli (PhD in sociology, Babylonia journal)

18:30 Politics & Football: The experiment of self-management

Makis Diogos (sports journalist)

Member of Adespotos Athinon (self-organized football team)

19:00 War & Art in Rojava: Stories of Destroyed Cities

Mirko Turunc (Salonicasolidarity Afrin)

Önder Çakar (Script writer of the movie)

It will follow projection of the movie "Stories from Destroyed Cities", produced by Rojava Film Commune + Livestream from Rojava with members of the Rojava Film Commune

20:30 Redneck Revolt: Antifascism & Possession of Weapons in U.S.A.

Member of Redneck Revolt

Kostas Savvopoulos (Babylonia journal)

SATURDAY 26/05

18:00 Oil, Extractions, Dams | Energy: why and for whom?

Participation of movements for energy and water

Members of the Open Assembly of Giannena against the extraction of oil

Tasos Kefalas (Network "Mesohora-Aheloos SOS")

Stefanos Mpatsis (Babylonia journal)

18:00 "Imprimatur and the Holy Censors": Why the media that produce fake news preache crusades against them?

Marina Meidani (Asyntachtos Typos)

Loukas Stamellos (omniatv)

Giorgos Papachristodoulou (Babylonia journal)

+projection of videos, graphics & documents

18:30 Automatization, Control & the Movement Make Amazon Pay!

Christian Krähling (worker from Amazon)

John Malamatinas (activist)

Grigoris Tsilimantos (Babylonia journal)

19:30 Architecture of War: City, Violence & Detection

Eyal Weizman (architect, Goldsmiths, university of London)

Christina Varvia & Stefanos Levidis (Forensic Architecture)

Spiros Tzouanopoulos (Babylonia journal)

20:30 May '68 and its Continuation: Where Democracy is Heading?

Kristin Ross (New York University)

Alexandros Schismenos (Babylonia journal)

SUNDAY 27/05

18:00 Libertarian Education: Presentation of the Libertarian Kindergarten "The Little Tree"

Members of the assemblies of teachers and parents of "The Little Tree"

18:00 City & New Urban Movements

Participants from urban movements of Filopappou until the streams of Attica

19:00 Contemporary Movements & Moments of Insurrection: May '68, December '08, ZAD

Member of Lundimatin (France)

Filimonas Patsakis (Erma journal)

Petros Tzieris (Antiauthoritarian Movement)

20:00 The Promise of Direct Democracy & the Kurdish Example

Debbie Bookchin (American journalist, writer – live connection)

Sven Wegner (Internationalist Center Dresden)

Yavor Tarinski (TRISE, Babylonia journal)

Πολιτιστικό Πρόγραμμα ΕΔΩ

Planet S.O.S.: Climate Change and Global Poverty

Jason Hickel

I want to use my time this evening to talk about hegemony -the hegemony of economic growth. This single idea governs our world and guides the decisions of our leaders more forcefully than almost any other. It is accepted by the right and left alike -or at least by the traditional left- to the point where it is so taken for granted that we tend not to even recognize it. It is a background assumption of our social imaginary, outside the field of political contestation, beyond the boundaries of our debates. Our politicians rise and fall on their ability to generate growth. We are told that growth is necessary for progress, necessary to improve human well-being and eradicate poverty -and we accept these claims without questioning them. If you challenge the growth narrative, people look at you like you're crazy, like you've literally lost the plot -that's how powerful its hegemony is.

The idea is so powerful that reasonable people rally around it even when it is clear that it makes no sense at all -even when simple math shows it to be contradictory and even absurd.

Here is an example. Two years ago, in 2015, the world's

governments gathered together in New York to ratify the Sustainable Development Goals. The SDGs set out to accomplish an incredible feat -the eradication of global poverty by 2030, as measured at \$1.25 per day. This sounds like a wonderful goal, and indeed it's about time that we got around to doing it. But if you look at the text of the SDGS, you'll see that the plan is to accomplish this specifically through high rates of GDP growth.

Now, there are a number of reasons to be skeptical about this approach. The first is that there is no direct correlation between GDP growth and poverty reduction.

It all depends on how the growth is distributed. And right now it is incredibly skewed in favor of the rich. Here is a potent fact to keep in mind. Even during the most equitable period over the past few decades, the poorest 60% of humanity received only 5% of all new income generated by global growth, while the richest 1% received more than 90% of the gains. Suddenly it becomes clear why we've been sold this story about how growth is the only option.

Now, here's some math for you. Because of this horribly skewed distribution, the pace of trickle-down is so slow that it will take approximately 100 years to eliminate global poverty through economic growth, according to recent research published in the *World Economic Review*. And note that this at the standard poverty line of \$1.25/day. Most scholars say that this line is far too low for even basic human subsistence, and that a more accurate poverty line is about \$5/day. At this level, it will take 207 years to eradicate poverty through growth. And to get there, we will have to grow the global economy to 175 times its present size. Think about it. That's 175 times more extraction, more production, and more consumption than we're already doing. And of course this is absurd, because even if such immense growth were possible, it would drive climate change and resource depletion to

catastrophic levels and, in the process, rapidly reverse any gains against poverty.

So it's not just that growth is an inadequate solution to the problem of poverty. It also makes little sense given what we know about our planet's ecological limits. Indeed, even at *existing* levels of economic activity, scientists tell us that we're already overshooting our planet's biocapacity by about 60% per year, due to excess greenhouse gas emissions and resource overuse. And, crucially, it's important to recognize that the vast majority of this is caused by overconsumption by people in a small handful of rich countries. For example, people in Europe consume on average 2.6 times more than their share of the earth's biocapacity, while people in the US and Britain consume as much as 4 times more. Their excess growth is driving us all to catastrophe.

Rapid climate change is the most obvious symptom of this overshoot, of course; but we can also see it in a number of other registers. Half of our tropical forests have been destroyed in the last 60 years. 90% of fish stocks have collapsed. Agricultural soil is depleting to the point where food yields will begin to decline within our lifetime. And species are dying off so fast that scientists have classed this as the sixth mass extinction in the planet's history, with the last one having occurred 66 million years ago. And all of this has crushing consequences for human beings - particularly in poorer countries.

And remember, all of this is only at our *existing* levels of economic activity. When we start to factor in *growth*, things start to look very bleak indeed.

Right now, the world is united around the goal of maintaining global growth at around 3% per year. Anything less, and the economy crashes into crisis.

3% may sound like a small increment, but keep in mind that

this is an exponential curve, so growing at that rate means *doubling* the size of the global economy in 20 years, and then over the next 20 years doubling it again from its already doubled state, and so on until infinity. It is almost too absurd to imagine.

Now, when faced with projections about the dangers of continued growth, most economists brush them aside. They insist that technological innovations and efficiency improvements will help us “decouple” growth from material throughput, enabling us to grow GDP indefinitely. But unfortunately there is exactly zero evidence for this view. Annual global material throughput has more than *doubled* since 1980, and over the past decade the rate of throughput has *accelerated*, not slowed down. Right now we’re consuming around 70 billion tonnes of stuff per year, and by 2030 that figure is expected to breach 100 billion.

Similar false promises are wheeled out in the face of global warming projections. Some insist that we can continue to grow the economy indefinitely without causing catastrophic climate change. All we need is to shift as fast as we can to renewable energy, and rely on negative-emissions technology. This bit about negative emissions technology is important to understand. The dominant proposal out there is called BECCS: “bio-energy carbon capture and storage”. According to this proposal, all we have to do is plant enormous tree plantations to suck carbon out of the atmosphere. Then we harvest them, turn them into wood pellets and ship them around the world to power stations where we will burn them for energy. Then we capture the carbon emissions that they produce and store the gases deep under the ground. Voila -an energy system that sucks carbon out of the air. What’s not to love?

In fact, this plan is at the very center of the Paris Agreement on climate change. When the world’s government signed the Paris Agreement, promising to keep global warming under 2 degrees, everyone heaved a huge sigh of relief. But if

you look closely at the agreement, you'll see that the emissions reductions it promises don't actually get us there. Even if all the world's countries meet their targets -which is very unlikely, since the targets are non-binding- we'll still be hurtling toward about 3.7 to 4 degrees of global warming - way over the threshold.

What might our planet look like if it warms by 4°C?

Projections show that it is likely to bring about heatwaves not seen on Earth for 5 million years. Southern Europe will turn into a desert. Sea levels will rise by 1.2 metres, drowning cities like Amsterdam and New York. 40% of species will be at risk of extinction. Our rainforests will wither away. Crop yields will collapse by 35%, triggering famine in the global South. So why is nobody sounding the alarm about this? Why is nobody freaking out? Because the Paris Agreement assumes that BECCS will work to pull carbon down out of the atmosphere. Instead of committing to the emissions reductions we need, it presupposes that technology will save us.

There's only one small problem. Engineers and ecologists are very clear that BECCS won't work. The technology has never been proven at scale. And even if it did work, it would require that we create plantations equivalent to three times the size of India, without taking away from the agricultural land that we need to feed the world's population -and that's just not physically possible. In other words, BECCS is a myth, the Paris Agreement has sold us a lie, and yet we're hanging our future on it.

If we can't rely on BECCS to save us, that means we have to commit to much more demanding emissions reductions. Kevin Anderson, one of Britain's leading climate scientists, argues that to have a decent shot at keeping below 2 degrees, industrialized countries will have to cut emissions by 10% per year until net zero in 2050. And here's the problem: even if we throw everything we have into efficiency improvements and

renewable technologies, they will help us reduce emissions by *at most* 4% per year. That means that in order to bridge the rest of the gap, rich countries will have no choice but to downscale their economic activity by 6% per year.

In other words, climate science itself recognizes a clear de-growth imperative. It's time for us to face up to this reality -yet our leaders are doing everything they can to avoid this uncomfortable fact.

Now, I want to say a few things about de-growth. First of all, degrowth is not the same as austerity. Austerity means cutting social spending in order to -supposedly- keep the economy growing. De-growth is exactly the opposite. It is a process of investing in social goods in order to render growth unnecessary. Let me explain. Right now, our politicians see growth as a substitute for equality. They don't want to redistribute resources, so instead their plan is to grow the size of the economy, while hoping that a little bit trickles down to keep the masses acquiescent. But we can turn this equation around. If growth is a substitute for equality, then equality can be a substitute for growth. In other words, instead of growing the economy and intensifying our exploitation of the earth, we can share what we already have more fairly.

The good news is that there is plenty of data showing that it's possible to downscale production and consumption at the same time as increasing human development indicators like happiness, well-being, education, health, and longevity.

All it takes is investing in things like universal education, healthcare, and public housing. In other words, the commons are an antidote to growth. Consider the fact that Costa Rica has better human development indicators than the United States, but with only one-fifth of its GDP per capita and one third of its ecological footprint per capita. That's real

ecological efficiency. How do they do it? With universal social policy and strong protections for the commons that have been in place for nearly 70 years.

There are other important steps that would enable de-growth. We could stop measuring progress with GDP, and focus on human well-being instead, and indeed this is the first step we should take. We could ban advertising in public spaces, which would reduce pressures for needless consumption. A universal basic income, by allowing us to walk away from bullshit jobs, would reduce pressures for unnecessary production.

But there are a few deep challenges we need to confront. One of the reasons that the economy *has* to grow is because our system is completely shot through with debt. And debt comes with interest. If we don't grow the economy fast enough to meet interest payments, then we have a financial crisis.

Because of debt, we are slaves to growth -we are all forced to churn our planet and our bodies into money and feed it to our creditors. Greece knows this fact better than anyone else. One solution, of course, is to cancel the debt -or to refuse to pay it. Yes, creditors will lose out, and some of them will collapse, but this is a small price to pay to liberate our system from the growth imperative.

As Thomas Sankara, the revolutionary president of Burkina Faso put it, "If we don't pay the debts, no one will die. If we do pay the debts, people will surely die." And we could add that the ecosystem on which we depend will surely die as well.

But the problem goes even deeper than this, since our money system itself is based on debt. This is often surprising for people to hear. Most of us think that it is central banks that create money. But in fact more than 90% of money is created by private commercial banks. When commercial banks make loans, they are not lending money out of their reserves in the vault.

Rather, they simply invent the money out of thin air. In other words, nearly every dollar or Euro that is circulating in our economy represents debt. And because debt necessitates growth, we might say that every new dollar that is created is effectively heating up the planet.

If we want to embark on a de-growth trajectory, then, we need more than debt resistance -we need to abolish debt-based currency and invent a new money system altogether. There are lots of ways we can do this. We could have the state retake control over the creation of money, so it would be free of debt, and restrict commercial banks so they can only lend out of their own reserves. This is known as a positive money system, or a full-reserve banking system. Or instead of relying on the state we could invent our own complementary currencies. The rise of blockchain technology and the Bancor protocol make this more feasible than ever, and thousands of new currencies are springing up, allowing people to partially opt out of the dominant money system.

But confronting the de-growth imperative is more than just evolving our way toward a different economic system. It is also about radically changing the way that we think about ourselves as humans and our relationship to the rest of the world. We have to get past the mad notion that came from so-called Enlightenment thinkers like Descartes and Bacon, who convinced us that humans are separate from and superior to nature. Real enlightenment resides instead in the realization -preserved today by mystics and many indigenous peoples- that we are a *part* of nature... that the fish and the soils and the forests are our sisters and our brothers, that we share the same substance, or the same spirit. We must realize that the imperative of de-growth is not about bending to obey the laws of some abstract, externally-imposed ecological limits... it is about cultivating a new ontology, one that shifts us from an ethic of domination and extraction to an ethic of interdependence, unity and care.

We're all familiar with the phrase "socialism or barbarism". But I think Janet Biehl is correct when she says that the left's slogan for the 21st century needs to be "ecology or catastrophe."

*The present text is the speech of Jason Hickel at **B-FEST** (International Antiauthoritarian Festival of Babylonia Journal) that was held on 26/05/17 in Athens with the title "**Planet S.O.S.: Climate Change and Global Poverty**".

Jason Hickel is an anthropologist at the London School of Economics and author of *The Divide: A Brief Guide to Global Inequality and its Solutions*.

Η Κλιματική Αλλαγή και η Ανάγκη για ένα Νέο Παράδειγμα

Yavor Tarinski

Μετάφραση: Γεωργία Κανελλοπούλου, Ουλαλούμ

«Παρά τις διεθνείς συσκέψεις, που πραγματοποιούνται από τη βιοποικιλότητα μέχρι την κλιματική αλλαγή, οι εθνικές πολιτικές ελίτ έχουν κάνει αδύνατο το να έρθουν σε ουσιαστικές συμφωνίες για να αντιμετωπίσουν την περιβαλλοντική κρίση. Μα δεν θα αποφύγουμε το να φανταζόμαστε ένα νέο και διαφορετικό σενάριο από το σημερινό. Ασφαλώς, ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός.»

Δημήτρης Ρουσσόπουλος [1]

Ζούμε σε καιρούς όπου φαίνεται να υπάρχει μια κρίση για το καθετί -από τον λεγόμενο οικονομικό τομέα, μέσω των σύγχρονων

μαζικών μεταναστευτικών διεργασιών, μέχρι τη σοβαρή διάβρωση του κοινωνικού ιστού. Οι ηγετικές ελίτ, αφοσιωμένες στο κυρίαρχο δόγμα του οικονομισμού, συνηγορούν στην προτεραιότητα που πρέπει να δοθεί στην οικονομία, πολλοί ακτιβιστές αγωνίζονται για την ανθρώπινη αντιμετώπιση των μεταναστών, ενώ αυξάνεται ο αριθμός νέων μυστικιστών που καλούν σε φυγή και ατομική σωτηρία.

Υπάρχει πάντως μία κρίση, που έχει άνισα παραμεληθεί, σε σύγκριση με τις άλλες αναφερόμενες κρίσεις -η κλιματική. Υπάρχει λόγος που αυτό το σοβαρό πρόβλημα συνεχώς παραμερίζεται από τους έχοντες την εξουσία. Αντίθετα από την οικονομική κρίση, που προσφέρει ένα ευρύ πεδίο για διαφορετικούς οικονομικούς «σαμάνους» που θέτουν τις θεωρίες χωρίς να ξεφεύγουν από τον οικονομισμό, η κλιματική αλλαγή και η συνεχής περιβαλλοντική υποβάθμιση αμφισβητούν τα συμβατικά δόγματα της διαρκούς ανάπτυξης και κυριαρχίας, απαιτώντας λύσεις πέραν αυτών. Βεβαίως, υπάρχουν σύνοδοι και συμφωνίες για την αντιμετώπιση του προβλήματος, αλλά οι αποφάσεις τους είναι μη δεσμευτικές και συχνά παραμελούνται στο όνομα της οικονομικής «ευημερίας».

Η κλιματική κρίση, όπως αποκαλύπτουν όλο και περισσότερες έρευνες, θα μας κάνει να πληρώσουμε ένα ακριβό τίμημα για το σπάταλο και καταστροφικό τρόπο ζωής, που προωθεί ο καπιταλισμός. Και θα επιδεινώσει και τις υπόλοιπες συνεχιζόμενες κρίσεις. Δεν είναι ακόμα ξεκάθαρες οι ακριβείς συνέπειες και οι διεργασίες που θα ενεργοποιηθούν με την κλιματική αλλαγή, αλλά είναι ξεκάθαρο πως τα αποτελέσματα δεν θα μας αρέσουν, εκτός αν αποφασίσουμε να αλλάξουμε το σύγχρονο κυρίαρχο παράδειγμα με ένα καινούριο που θα μας επιτρέψει να αναπτύσσουμε τις δυνατότητες μας μέσα στα όρια του πλανήτη.

Κλιματική Αλλαγή και Παγκόσμια Φτώχεια

Πολλές εκθέσεις [2] υποδεικνύουν ότι η εξελισσόμενη κλιματική αλλαγή θα οδηγήσει σε αυξημένα επίπεδα φτώχειας. Η γεωργία είναι τεράστιας σημασίας για τις χώρες του νότου. Είναι επίσης

η βασική πηγή διαβίωσης αμέτρητων αυτόχθονων κοινοτήτων που βλέπουν εχθρικά την ιδιωτική και την κρατική περίφραξη των κοινών αγαθών. Αλλά είναι και πιο ευαίσθητες στην κλιματική αλλαγή λόγω της εξάρτησης τους από τις καιρικές συνθήκες.

Οι ραγδαίες αλλαγές σε αυτές τις συνθήκες θα οδηγήσουν σε τροφικές ελλείψεις. Εξαιτίας της κλιματικής αλλαγής, υπάρχει ήδη μείωση στην απόδοση σιταριού και καλαμποκιού σε τροπικές περιοχές, όπως και στις καλλιέργειες ρυζιού και σόγιας. Τέτοιες ελλείψεις θα οδηγήσουν σε αυξήσεις τιμών που θα εξοντώσουν τους φτωχότερους, ενώ θα κάνουν πρακτικά αδύνατους τους παραδοσιακούς και αειφόρους τρόπους ζωής που δεν εξαρτώνται από εισαγωγές. Πολλές εκθέσεις [3] λένε ότι μέχρι το 2030 περίπου 100 εκατομμύρια άνθρωποι θα πέσουν κάτω από το όριο της φτώχειας λόγω της κλιματικής αλλαγής.

Κλιματικοί Πρόσφυγες

Οι αλλαγές του κλίματος στον πλανήτη θα επηρεάσουν επίσης τις μεταναστευτικές διεργασίες [4]. Με την αύξηση της θερμοκρασίας και της στάθμης της θάλασσας (που οφείλεται στο λιώσιμο των πάγων της Ανταρκτικής) πολλοί άνθρωποι (κλιματικοί πρόσφυγες) θα αναγκαστούν να αφήσουν τα σπίτια τους λόγω πλημμύρας ή ξηρασίας.

Ήδη υπάρχουν τέτοια παραδείγματα. Το νησί Bhoia στο Μπανγκλαντές καλύφθηκε μερικώς από τη θάλασσα το 1995, αφήνοντας μισό εκατομμύριο κατοίκους άστεγους. Σε μια άλλη περίπτωση, οι κάτοικοι του νησιού Tuvalu έκαναν συμφωνία με τη Νέα Ζηλανδία να δεχτεί τους 11.600 κατοίκους σε περίπτωση που το νησί βυθιστεί κάτω από το νερό. Πολλές παράκτιες πόλεις σε όλο τον κόσμο είναι ευάλωτες στην αύξηση της στάθμης της θάλασσας: Μανχάταν, Λονδίνο, Σαγκάη, Αμβούργο, Μπανγκόγκ, Τζακάρτα, Μανίλα, Μπουένος Άιρες.

Οι ξηρασίες και η επέκταση της ερήμου ενισχύονται επίσης από την κλιματική αλλαγή. Χώρες της βόρειας Αφρικής όπως η Λιβύη, η Τυνησία και το Μαρόκο χάνουν ετησίως πάνω από 1.000

τετραγωνικά χιλιόμετρα παραγωγικής γης λόγω της ερημοποίησης. Η έρημος Γκόμπι στην Ασία επεκτείνεται πάνω από 3,600 τετραγωνικά χιλιόμετρα κάθε χρόνο, εξαναγκάζοντας τους αγρότες και τους χωρικούς να μεταναστεύουν στις υπερπληθείς αστικές περιοχές της Κίνας.

Αντίθετα από τους πρόσφυγες πολέμου, οι κλιματικοί (περιβαλλοντικοί) πρόσφυγες δεν προστατεύονται από το διεθνές δίκαιο [5]. Έτσι, οι κίνδυνοι που αντιμετωπίζουν όταν μεταναστεύουν σε ξένες περιοχές, είναι πολύ μεγαλύτεροι. Με την αναμενόμενη εντατικοποίηση της κλιματικής αλλαγής, θα δούμε νέα φαινόμενα και ανθρωπιστικές κρίσεις εξαιτίας της ιδιαιτερότητας αυτού του νέου τύπου μεταναστευτικών κυμάτων.

Επιλέγοντας ένα Διαφορετικό Παράδειγμα

Η κλιματική αλλαγή θα βαθύνει τις άλλες υπό εξέλιξη κρίσεις. Έχει τη δυνατότητα να αλλάξει ραγδαία το πρόσωπο του πλανήτη, κάνοντας το μέλλον μας σε αυτόν αβέβαιο. Με μια έννοια, είναι μια ολιστική κρίση. Έτσι η κλιματική κρίση έχει έναν υπαρξιακό χαρακτήρα που μας τοποθετεί σε ένα σταυροδρόμι -να συνεχίσουμε στο δρόμο που είμαστε τώρα, ή να διαλέξουμε ένα διαφορετικό μονοπάτι. Γι' αυτό οι συμβατικές προσεγγίσεις όπως ο υπεύθυνος κοινοβουλευτισμός και ο πράσινος καπιταλισμός φαίνονται εκτός τόπου και δεν προσφέρουν πραγματική λύση στην κλιματική αλλαγή.

Είναι η λογική της κυριαρχίας που βρίσκεται στη βάση του σύγχρονου δόγματος της ατελείωτης οικονομικής ανάπτυξης, αυτή που κόβει το κλαδί στο οποίο καθόμαστε. Ο Μάρι Μπούκτσιν έχει εμβριθώς αποδείξει στις δουλειές του το πώς η κυριαρχία του ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο ενισχύει την κυριαρχία του ανθρώπου πάνω στη φύση, και το αντίστροφο. Για να δραπετεύσει από αυτόν τον φαύλο κύκλο, η κοινωνία πρέπει να εξαλείψει την κυριαρχία σε όλες της τις μορφές, ώστε κρίσεις σαν την κλιματική να μπορέσουν να αποφευχθούν.

Αυτό απαιτεί, πάντως, ένα κίνημα πέραν του στενού

περιβαλλοντισμού, που περιορίζεται στον κοινοβουλευτικό λομπισμό και στον πράσινο καταναλωτισμό, γιατί εστιάζει σε συγκεκριμένα προϊόντα, αντί να στοχεύει στη ρίζα του προβλήματος, που είναι η **κυριαρχία**. Αντ' αυτού, χρειάζεται ένα νέο ολιστικό παράδειγμα, βασισμένο σε αντίθετη λογική και αξίες, που μπορεί να παρέχει απτές φαντασιακές σημασίες που θα αντικαταστήσουν τις σημερινές κυρίαρχες.

Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι το εγχείρημα της κοινωνικής και ατομικής αυτονομίας. Αντιτάσσει στις σύγχρονες οργανωτικές δομές της ιεραρχίας και της κυριαρχίας αυτές της άμεσης δημοκρατίας. Σε αυτό το παράδειγμα είναι οι πολίτες που καθορίζουν δημοκρατικά τους νόμους και τους θεσμούς κάτω από τους οποίους θα ζουν, και όχι κάποιες μικρές ελίτ. Έτσι, θέτει σε αμφισβήτηση την κυριαρχία ανθρώπου σε άνθρωπο, προτείνοντας αντ' αυτής τη συλλογική αυτό-θέσμιση όλων σαν ισότιμοι πολίτες.

Η διαβουλευτική φύση του εγχειρήματος της αυτονομίας απορρίπτει επίσης τη λογική της ατέλειωτης οικονομικής ανάπτυξης. Οι σύγχρονες καπιταλιστικές κοινωνίες δεν αναγνωρίζουν κανένα όριο. Δεν τίθεται κανένα ερώτημα κατά πόσο κάτι πρέπει να γίνει ή να δημιουργηθεί, παρά μόνο πώς και πότε. Το εγχείρημα της αυτονομίας από την άλλη, συνεπάγεται **δημοκρατικό αυτό-περιορισμό**, που ξεπερνάει τη στενή τεχνο-επιστήμη και βάζει μπροστά την πολιτική επιλογή. Είναι δημοκρατική απόφαση των πολιτών ποια κατεύθυνση θα πάρει η κοινωνία τους. Απόφαση αν θα διαπράξουν συλλογική αυτοκτονία ή αν θα ζήσουν άνετα μέσα στους δεδομένους περιορισμούς του πλανήτη. Ο αυτό-περιορισμός δεν σημαίνει επιβολή λιτότητας ή υποχώρηση σε πρωτογονισμό, αλλά αναγνώριση και προσδιορισμό συγκεκριμένων ορίων, περιβαλλοντικών και πολιτικών. Έτσι, το αίσθημα υπεροχής πάνω στη φύση, που προωθείται από το δόγμα της ατέλειωτης οικονομικής ανάπτυξης, αντικαθίσταται από τη συμβιωτική διαχείριση, που υιοθετείται συλλογικά από όλους στην κοινωνία.

Συμπερασματικά

Η εξελισσόμενη κλιματική αλλαγή είναι μια ολιστική κρίση και σαν τέτοια απαιτεί μία ολιστική απάντηση. Δεν μπορεί να επιλυθεί από οικονομικούς ειδικούς, επαγγελματίες περιβαλλοντολόγους ή πολιτικούς αντιπροσώπους. Αυτό που απαιτεί μία τέτοιου μεγέθους κρίση για να ξεπεραστεί είναι η ριζική αλλαγή παραδείγματος.

Η ανάδυση πολιτών ικανών για ατομικό και συλλογικό συνειδητό αυτό-περιορισμό πέρα από κυριαρχία και ιεραρχία, είναι αυτό που μια εναλλακτική προσέγγιση θα έπρεπε να δρομολογεί. Αυτό πάντως μπορεί να γίνει από κοινούς ανθρώπους μέσω ανοιχτών δομών συμμετοχής και χειραφέτησης που μπορούν να εμφυτεύσουν την υπευθυνότητα και την αυτονομία σε κάθε σφαίρα της ανθρώπινης ζωής.

Σημειώσεις:

[1] Dimitrios Roussopoulos in *Political Ecology: Beyond Environmentalism* (2015), New Compass Press, pp 117/131

[2] <https://www.pbs.org/wgbh/frontline/article/un-report-climate-change-will-deepen-poverty-hunger/>

[3] <https://www.google.gr/amp/relay.nationalgeographic.com/proxy/distribution/public/amp/2015/12/151201-datapoints-climate-change-poverty-agriculture>

[4] <https://www.nationalgeographic.org/encyclopedia/climate-refugee/>

[5] <https://climate.org/climate-refugees-exposing-the-protection-gap-in-international-law/>

*Το παρόν κείμενο αποτελεί την εισήγηση του Yavor Tarinski στο Διεθνές Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ του Περιοδικού Βαβυλωνία "B-FEST" που έλαβε χώρα στις 26/05/17 με τίτλο «Πλανήτης S.O.S.: Κλιματική Αλλαγή & Παγκόσμια Φτώχεια». Η αγγλική του εκδοχή **εδώ**.